

Filipe Alexandre de Andrade Sá
Moura

Continuação do Ser:
modo de Vida

Pokračování bytí:
způsob života

Sá Moura, Filipe Alexandre de Andrade Pokračování

bytí: životní cesta/ Filipe Moura

ISBN 978-85-7869-175

Pokračování bytí: způsob života

Skutečné příběhy Nelsona
Bráse Pereiry

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura

Způsob života

To, co je vyhlášeno, čím je určeno... způsob života, jinými slovy je to vše, co jsme zdědili po svých předcích, pak máme poslání, plodit, když dosáhneme dospělosti, to, co je vyhlášeno zákony společnosti, kde žijeme v demokracii.

Jinými vše, co můžeme získat, znalosti, jinými slovy vše, co hledáme, když víme, co jsme vybudovali.

Proč?

Protože když jednáme ve společnosti, do níž jsme vřazeni silou rozumu, musíme vždy žít tak, abychom byli přijatelnou bytostí, aby nás společnost sama vnímala jako gentlemana, nemůžeme být zlí, jen důstojnější, než můžeme být; pro to žijeme, víme také, že mezi námi musí být pomoc.

Proč?

Protože jsme bytosti, které si mají sloužit, proto je tu ten získaný problém, říkat pravdu, když je pro mě zlo větší.

Proč?

Protože můžeme být společenskou bytostí, ale můžeme žít jako divoši.

Když nejsme poraženi rovnocennými soupeři.

Ale vždycky tu jsou a budou pochybnosti, nedůvěra, která nás vždycky pronásleduje, podle které se učíme, podle které se učíme, a tam jdeme, dokud jsme si jisti, že opravdu důvěřujeme, pak si dobře sloužíme, protože konáme dobro.

Chceme potěšit všechny čtenáře, kteří umí číst knihy, tyto moje knihy, které najdete v každém knihkupectví, kde vás zaujmou témata, která chcete poslouchat a číst si před spaním.

Budete dobrou společností, nikdy nebudete číst a vidět tak pravdivé zprávy.

Stejně jako ti, kteří mají pocit, že mají skutečnou zkušenost někoho, kdo udělal chyby, ale dokázal mě vyléčit ze všech neduhů, mě pronásledovaly.

Jaké bude téma tohoto vydání?

Létající reportáže, možná téma, které nebude příliš šokující, nechceme čtenáře šokovat, ale reportáže jsou pravdivé a jsou vyprávěny způsobem, který byl zažit v pohodě.

Protože jsem žil v rámci zákona, věřil, představoval si tisíc a jednu věc, cítil pravý smysl zvířecího instinktu.

Chceme vyhrát silou a cítíme se na .

Mimo zákon nás ta bytost, o níž jsme se všichni naučili, může najít a jejíž tíha pramení ze způsobu, jakým jsme byli zvyklí spolu žít, protože přes všechno zlo, které můžeme udělat, nemůže být nikdy považováno za zlo.

Myslím, že každá bytost má svou reinkarnaci.

Naši ambicí je žít způsobem, o kterém si myslíme, že je snadný, ale který není snadný a stává se obtížným, když se dostaneme do rozporu se zákonem, a když nemáme peníze na zaplacení dobrých právníků, zaplatíme vyšší cenu.

Proč?

Když nemůžeme být vtipní, nemůžeme být vtipní ani my.

Toto je můj příběh, příběh mladého muže, syna portugalského otce, který se však narodil v Africe. Vyrůstal jsem v Pontinha poté, co se můj otec rozešel s matkou.

Od té chvíle začal můj skutečný život, kdy jsem chtěla žít jednoduše, a jak už jsem zmínila, z jednoduchého se může stát obtížné.

Proč?

Vždycky jsem věřil, že zákon je nám nakloněn, když prokážeme pokání.

Pokud je však skutková podstata stoprocentně prokázána, může zákon, kterým se řídí soudy, pouze učinit trestný čin.

že se to skutečně stalo, kromě různých faktorů, které by čtenáře pravděpodobně zmátly.

Proč?

Protože by bylo obtížné zprostředkovat čtenáři pravý význam bolesti z toho, že nám nebylo odpuštěno a že máme možnost okusit páchání zločinu a pocítit zlo, které pácháme.

Když nás společnost opouští a my jsme očima okolí, na které se všichni rádi dívají.

Proč?

Máte cit pro hledání, který vychází z individuálních schopností. Protože se vždy rodíme s dědictvím pokroku v životě, abychom mohli také učit a trpkou životní zkušenost, a za to ještě platím!

Narodila jsem se v Africe a měla jsem tři sestry: Elvíru, Cândidu a São. To je dobrý začátek příběhu, který mohl být geniální, ale náhodou to byl nepříliš dobrý příběh ze života.

K mužům, kteří tuto funkci vykonávají, takzvaným vězeňským dozorcům, jsem necítil velkou zášť, vždycky jsem je považoval za nepřátele, protože jsem si nechtěl připustit, že by mi to opravdu prošlo.

Na své životem jsem se dopustil několika zločinů.

Používal jsem tento výraz, který byl slangový, s kým jsme jednali, byla to forma slangu, nebo jsme také mohli použít výraz orientovaný.

Byla to místa, která vyhledávali, a vzhledem k našemu způsobu života to byly vždycky doky, kde nebylo násilí nebo kde se násilí nevyskytovalo v lákavém nebo provokativním smyslu, protože jsme se opravdu cítili dobře v tom, co jsme dělali. V společnosti to není vnímáno příznivě, protože žádná společnost nepřijímá to, že se jiní mohou žít kriminalitou, pokud to není vnímáno jako potřeba konzumovat látky, kterými se lze žít.

se zdají být strašně špatné, ale existují.

A jako takoví máme všichni své neřesti, ale jako takoví to vždycky bereme špatně, když se nám nelíbí něco, co pro nás bylo vždycky nepostřehnutelné, jako špatné, ale to má velký vhléd míst, kde jsme všichni vychováni, jsou to naše prostředí a společný život nás nutí chtít a mít ambice žít dobře a být lepší než ostatní.

Bylo tam spousta lumpáren jako u dětí, se kterými jsem , ale mezi těmi dětmi byla i jedna dívka, vždycky jsem ji měl rád, od té doby, co jsem ji poznal, měla narozeniny ve stejný den jako já.

Vždycky se mi líbila, ode dne, kdy jsem ji poznal, vždycky mi líbila, žila hodně se mnou a hodně s mými sestrami, měli jsme velmi blízký vztah, nebyla to láska na první pohled, věřím a věřil bych, že nikdy nebude žena jako ta, kterou jsem miloval, když jsem ji poprvé políbil, cítil jsem se jako opravdový lev, všichni rádi vidíme na savaně.

Ten, kdo má právo na život rovný všem mužům, na manželku a založení rodiny.

I když ona akceptuje způsob života, který jsem žil, a tato láska existuje jen jednou za život, necítím se moudrý, ani jsem se za takového nikdy nepovažoval, ale všechny jsem je potkal, byli tak či onak integrování, všichni se musíme spojit, zaplatil jsem velký účet, ale to vše proto, že jsem chtěl mít dobrý život.

Byl jsem dobrý v tom, co jsem dělal, začal jsem dělat loupeže, začal jsem s jednoduchými loupežemi, udělal jsem několik ozbrojených loupeží. Ale pak jsem degradoval nadměrnou konzumací kokainu, cítil jsem se při jeho kouření dobře a nechtěl jsem se ho vzdát.

Přivádělo mě to k šílenství, ale při svých loupežích jsem nikdy nikoho nenapadl, kdyby nedošlo k žádné reakci, nemusel bych použít násilí, u soudu bych to vždycky musel zmírnit.

Vím, že když půjdete v dešti, zmoknete.
chtěli získat peníze nebo cennosti, které měli u sebe.

Protože jsem vyrostla v Pontinha, Lisabon mě vždycky bavil, vnímala jsem ho jako město s historickou a kulturní hodnotou, jak jsem se dočetla v učebnicích dějepisu.

Já jsem viděl ten postup, že mám dobrý život, že žít dobrý život, jako takový, jinými slovy, chtěl jsem jenom ty peníze, věděl jsem, že se mi daří dobře, chtěl jsem jenom peníze a cítil jsem se kvůli tomu špatně, chtěl jsem jenom uspokojit svou závislost a cítit se společensky, ve společenském prostředí, mít se dobře s lidmi a cítit se normálně, normálně ve společenském prostředí, ve vztazích s lidmi.

Cítil jsem se dominantní, myslel jsem si, že jsem lev s hřívou na hlavě.

dobývá její území a ovládá její život. Takto jsem přistupoval k životu s manželkou!

No... Viděl jsem tento způsob života v pozitivním světle, pokud jde o škody, které jsem mohl lidem způsobit, nikdy jsem nikomu neublížil tak, aby to ostatní brutálním způsobem zničilo a nenechalo jim nic.

Využíval jsem jen okolnosti okamžiku a dělal jsem to jen kvůli penězům, kvůli rychlému řešení, abych mohl kouřit kokain, ale vždycky jsem prodlužoval to, co bylo nevyhnutelné, a to je to, co se s člověkem nerodí, nebo to snad můžeme i zdědit, že příčina, kterou studujeme jako člověk, který pije alkohol a kouří drogy, reaguje při plození genů v dědičnosti, která zůstává následkem oplodnění.

Nejsem takový odborník, abych to všechno dokázal rozluštit a předat čtenáři toto podobenství, jako když o mluvím, protože jsem musel, jsou to způsoby života. Někdy se berou dobře, někdy špatně.

Proč?

Protože způsob života, jsme se naučili, jak jsem se zmínil výše, není vždy jednat se zlým úmyslem, ale být odpuštěn, být dobře uznán!

Proč?

Protože žijeme podle tohoto, podle norem, žijeme
Je to forma ambice mít dobrý život.

Vztah začal, když mi bylo 22 let, na vojně, ale nechtěl jsem jít, ale zákon nařizoval. A tehdy jsem prožil opravdový vztah, vášně, kterou nikdy nebudu mít stejnou jako Cristina, a tady začal vztah, o který všichni usilujeme, všichni chceme najít svou pravou lepší polovičku.

Žil jsem intenzivně, cítil jsem, že když je ode mě pryč, necítím se dobře, a tehdy asi využila toho, že nade mnou trochu větší moc.

Miloval jsem tu dívku, žárlil jsem, ale nebyla to chorobná žárlivost, byla to zdravá žárlivost a nebyla v ní žádná skutečná chorobná zloba, která by mě mohla vést k tomu, abych někoho nutil, aby se mnou zůstal.

Proč?

Myslel jsem si, že jsem sám a že když ji ztratím, přijdu o ženu svého života, ale stalo se. Chtěl jsem jít na hlavní ulici a ona chtěla jít na diskotéku v campo pequeno, pohádali jsme se a tehdy jsme se rozešli, možná to nebylo to, co chtěla, její starší bratr ten vztah nikdy nepřijal. Pohádal jsem se s ním, ale to bylo ještě předtím, než jsem začal Tinu milovat, ale byl to moment okolností, ale měl jsem ho rád, ale on nepřijal můj způsob života, nikdy mi to neřekl, ale taky nikdy nedal najevo, že je na mé straně, když věděl, že jsem na správné straně.

Moc ho to nebolelo, ale nepřijal můj vztah s jeho sestrou. Žil se mnou jen kvůli kontextu, bydleli jsme ve stejné čtvrti, takže jsme udržovali ten vztah, ten, ve kterém jsme vyrůstali.

Její matka pocházela z Nelasu, paní Conceição, jejího otce neznám, ale byl to dobrý člověk, Raul.

Naučil se žít jen ze své ženy a v jednu jsme ho prohlásili za sousedského taxikáře v okolí. Byl ještě dítě, ale už měl smysl pro čas, už se učil.

A tehdy jsem si navzdory nízkému věku rychle uvědomil, že musím bojovat o svůj život a o to, co mám: otce, matku, domov, nikdy jsem neměl a nemám nouzi o jídlo. Protože navzdory nízkému platu, který máma dostávala, platila nájem 11 escudos, a to bylo všechno, táta platil jen nájem, to bylo všechno, ale nikdy jsem neměl nedostatek jídla.

Takže to byl začátek konce, jinými slovy, odcizení může vést k zapomnění, a myslím, že to jsem se naučil, ztráta otce znamenala, že jsem musel reagovat stejně jako on.

Vzhlížel jsem k němu jako k hrdinovi, bojovníkovi, synovi skromných lidí. U jeho babičky, Elvíry, jsem žil do svých šesti , než jsem šel do školy, což se stalo? Zvykl jsem si na babičku, maturoval jsem, byl jsem nezávislý přímém dohledu otce, ale tehdy jsem ještě neměl úplně otevřené oči, ale měl jsem smysl pro čas.

Uvědomoval jsem si ten okamžik.

Jsou to jedny z nejčistších příběhů na . tomu tak je?

V dnešní době může být každý uznán za svůj způsob života bez ohledu na své postavení nebo společenskou hierarchii.

Proto vycházíme z toho, že bez důkazů nikoho z ničeho obvinít.

?

Takto se řídí zákony a my všichni k nim máme přístup.
nezabíjej, nekraď a neznásilňuj.

Ale můžeme se vrátit až do úsvitu lidstva a takové události se budou opakovat, protože na je založena historie.

Jsme kontinuita, ta kontinuita, která bude vždy kontinuální, ta, která je určena.

A je to naprostá jistota, že žijeme pro nějaký důvod, že nejsme pokračováním pobytu a existence na Zemi.

Nevím, mohl bych téma variovat, ale mohlo by to čtenáři překážet při čtení, mohlo by to odvádět pozornost od skutečného příběhu, který se stal.

Jsou to však podobenství, která se budou vyskytovat vždy v celé knize, protože budeme prožité situace konkretizovat a srozumitelněji vysvětlovat.

Proč?

Takže vidíte, že to všechno bylo v rámci společnosti, kde se vždy žilo zdravě a s porozuměním, součástí společnosti, protože v očích druhých jsme možná i jidáši, ale v životě je jedna velmi důležitá věc: zasejeme, to ovoce sklídíme.

Můj otec ve mně vždycky viděl a chtěl mě vidět jako krále, ale já jsem král, bojovník, který nemůže vždycky vyhrát, a začal jsem velmi mladý.

Když jsem řekl, že to, co je snadné, není snadné, ale obtížné, tak jsem to nazval lovem.

Poté, co jsem jí dal facku, jsem cítil, že jsem ji ztratil, opravdu jsem to cítil v očích, později se ke mně snažila vrátit, ale já jsem to nepřijal a začal skutečný příběh zločinu, ale už jsem měl záznam, už jsem byl odloučený, když jsem si odseděl šest měsíců vojenské věznici v Santarému, to byla vojenská věznice.

Arnaldo byl v té době odsouzen, takže příběh tohoto jedince zapadá do mé cesty vězeňským systémem. V průběhu knihy čtenář pochopí reálné sociální prostředí, v tomto případě vězeňský systém.

Všechno jsem investoval do toho, abych mohl vést dobrý život, už jsem se rozešel s Tinou. A co jsem udělal? Zkusil jsem štěstí.

Dokonce jsem pracoval v metru Pontinha jako tesařský sluha. Černoši se mě báli, pracoval jsem s černochoy z Kapverd, dobrými lidmi, kteří chtěli lepší život, jaký v zemi původu neměli.

V Portugalsku hledali lepší život, který ve své zemi nemohli získat, a proto je jejich hledání vedlo k emigraci z jejich země. Portugalsko bylo snazší vyhledat kvůli jeho blízkosti.

Začal jsem cítit blízkost Kapverd'anů, stýkat se s nimi, Kapverd'anům se říkalo špatní, protože museli bojovat proti nerovnosti, a když přišli sem do Portugalska, nebyli dobře přijati, protože proběhla zámořská válka a v té době jsem byl ještě dítě, byl jsem chavalito, probouzel jsem se a tehdy jsem začal to, co nikdo nechce po synovi, začal jsem se toulat, nikdy jsem nebyl tulák, byl jsem tulák.

Měl jsem už přehled o svých minulých zkušenostech, viděl jsem rozchod rodičů, když mi bylo osm let, už jsem studoval, a tak jsem už věděl, že to pro mě nedopadne dobře, cítil jsem odchod člověka, kterého jsem měl za hrdinu.

Když jsem viděla, že jsem ztracená, už jako malá jsem si uvědomila, že budu muset matce pomáhat, ale otce opravdu milovala.

Trávil jsem s ním každé léto až do svých 17 let. Pokračoval jsem v tom i později, když jsem byl na vojně, ale pak jsem se začal vzdalovat, což je přirozené.

V té době byl ve Figueira da Foz na praktické škole dopravní služby, kde jsem s ním trávil prázdniny.

Můj otec byl tvrdý člověk, měl těžké dětství, ve čtrnácti letech přišel o otce a babička si přála, aby v životě vyrostl, měl větší podporu a více peněz.

Otec říkal, že jeho rozloučení bylo láskyplné, bylo od někoho, koho měl rád, protože to bylo spěšné rozloučení, od rozloučení už otce nikdy neuvidí, ale on tvrdě vyrůstal a pomáhal matce, byl synem, který žil v matčině domě nejdéle.

Šest let jsem žila s babičkou, ale byla tvrdá, pocházela ze dna a tvrdě vyrůstala, nikdy nenechala své děti hladovět.

V té době byl horníkem. Hledal obchody s rudou, ale tam se mu nedařilo. Byl také cyklistou, pak vstoupil do armády a tam pokračoval v kariéře.

Stal se z něj normální člověk, šel tam kvůli životní nutnosti, protože si zajistil to, co si musíme zajistit všichni, soběstačnost.

Stalo se to proto, že to byl tvrdý muž, přítel přítele, přítel jeho dětí, ale nefekl mnoho slov, ale byl uctivý a upřímný.

To mi chtěl vždycky nechat, ale bylo , tady to máš, to bylo to odloučení, trochu jsem se vzdálila, nepokračovala jsem v hlubším doprovázení způsobu bytí a způsobu života, těžkostí, které je třeba překonat, a překážky života zajišťovaly práci, aby si zajistil budoucnost, aby se mohl rozmnožovat, jsou to všechno dobré děti, jsme hodni být jeho dětmi ale z mé strany chybělo také pochopení a věrnost, stala jsem se tou zlobivou bytostí, jak jsem řekla.

Psychologické bičování pocitů mi jen přitížilo, protože jsem nikdy nebyl schopen vidět, že dobro je třeba praktikovat, ale protože jsem skrze odloučení přijímal jen zlo, byl jsem schopen vidět jen to, že dobro je třeba praktikovat.

Myslel jsem na zlo.

A tak to šlo až do aktu odsouzení. Kde to začalo?

Odloučení skončilo, a tehdy jsem začal
ale byl to můj způsob života z minulosti a tam jsem se cítila v
bezpečí před starostmi ze zklamání, které jsem cítila, ale tam jsem
si přísahala, že mě opustíš, už se nikdy nevzdám.

Můj způsob života byl konzumovat a krást, a tehdy jsem ji ještě
hledal, a hledal jsem ji několikrát, a tehdy mě chtěla znovu
přijmout, nevím, kvůli tobě jsem trpěl, nechci ten pocit znovu
zažít, bylo to bolestné, ale vždycky jsem musel žít a pořád ji
mám.

Pořád ji mám v hlavě, a proto jsem strávil tolik let ve vězení, pořád
jsem na ni myslel, a proto si tak vážím téhle vášně, nikdy jsem
nic podobného nezažil.

Linhó, po třech měsících vyšetřovací vazby jsem nastoupil do věznice pro odsouzené Linhó, můj příběh tam začíná statečností bytosti omezené statečností, tím, s čím se musíme vypořádat ve světě ostatních, stane se protože jsem věděl, že cesta ve vězení může být velmi dlouhá, obrátil jsem se na džungli, abych to zvládl, byl to nejjednodušší způsob, jak se vypořádat s těmi, kteří páchají zločiny a jsou ve vězení, je to svět, kde vládne zákon hlouposti, a když máte co do činění s osly, musíte vědět, jak na ně, ale když jste příliš chytří, můžete padnout, takže život tam je třeba brát ani ne tak na souš jako na moře, to byla moje záchrana, to byla metoda, kterou jsem zvolil a díky níž jsem vyhrál, ale můj začátek bude dlouhý a byl to začátek problematický, protože jsem se ocitl bez ženy, bez svobody, ocitl jsem se v pasti, ztracený a byl jsem mladý, přemýšlel jsem o všem, co by mohlo v letech, které bych tam mohl strávit. Tak co jsem dělal? Začal jsem tím, že jsem si získal respekt, není to , i když se nechci pouštět do násilných konfliktů, dochází k nim, protože procházejí rutinou, kterou jsem si později uvědomil, rutinou, kterou když jsem viděl, tak se mi hnusilo žít, nikdy by mě nenapadlo, že si lidé mohou tolik ubližovat, protože někteří prodávají drogy, jiní jsou konzumenti, protože život ve vězení se točí kolem monopolu na drogy, protože tak jsem začal kouřit heroin, protože jsem už nastoupil do vězení.

Rozhodl jsem se, že začnu s heroinem, ale v legraci, hehe, jdu kouřit heroin, ale vzápětí jsem se zasekl a nemohl jsem s tím nic dělat, ale naučil jsem se, jak na to, ale o tom až později, takže začátek byl takový, že jsem měl život ve vězení navzdory realitě, která uniká rozkoším, smířil jsem se s konzumací heroinu jen proto, že jsem věděl, že mě to odvede od myšlenky na sex, byl jsem živěn chemickou látkou, která mi nedovolila na to myslet. Měl jsem platonické lásky, což je legitimní, a měl jsem velké lásky, ale je to něco, co zaručené, ale nestačí to jen zkusit, nestačí jen chtít kouřivždycky je tu aspekt touhy být vůdcem, vidět ostatní v hierarchii, jak poroučejí tomu, o čem víte, že nemůžete, je to bolestné, těžko se to snáší, rozhodl jsem se nikoho nelitovat, protože jsem tam byl taky, splácel jsem dluh spravedlnosti, ale moje cesta byla velmi špatná, kdybych si tuhle lekci vzal dřív, vyhrál bych a neprohrál bych, protože bych se dostal ven v polovině trestu, ale můj obraz byl spálený, měl jsem spoustu referencí, je tam vyprávění o mém pobytu ve vězení, byl to začátek konce, těžký začátek, za který nemůžu litovat let, kdy jsem kouřil tu drogu, pomohlo mi to uvolnit velkou potřebu, kterou všichni cítíme, je logické mít potěšení, svobodu chodit a být krásný, v těch letech

Měl jsem všechny lásky, které jsem si v sobě vybudoval, ale to bude na později, teď budu mluvit o cestě, která je dlouhá, nevím, jak každý začíná u vchodu, když je odsouzen, což je hledání pohody, i v klášterním životě, ale to je všechno subjektivní, protože naše blaho se nemusí líbit těm, kdo se na nás dívají, může se nám nelíbit v několika bodech, zaprvé to může být krádež, zadruhé to může být otroctví, práce, zatřetí to může být stát se chůvou nebo ženou v domácnosti ze dne na den, ve vězení je tolik různých lidí, že nemůžeme vždycky vědět, co se děje uvnitř duše nebo co má každý rád, mnozí si vybírají to dobré, aby se jim , ale kromě toho všeho tu ještě důležitější věc, nikdy, nikdy si nekoupíš přátelství, i když je zaplacené ve vězení, konfrontace je ve vězení velmi tvrdá, jsou tam ti, kteří nemají nic, konfrontace ve vězení je volná, volná na jedné straně a silná na celé, dal bych miliardu nebo cokoliv, co bych musel dát, abych se vrátil, abych se z toho dostal, ale já jsem chtěl jít touto cestou, chtěl jsem jít tvrdou cestou, to byla cesta, kterou jsem vždycky chvíli chápal, moje strana byla víc psychologická.

Od té doby jsem ve vězení nikdy nenašel cestu k dobru, nevěřil jsem v dobro, viděl jsem jen zlo. ? Protože jsem se cítil znechucený sám sebou.

V očích ostatních nebyla ničím víc než piraní, piraně je slangový výraz, který jsme používali a který znamená panovačný, někdo, kdo se nechce věnovat jiné věci než té, s níž je smířený, vždycky jde po cestě, která vždycky vede k božství, z pramení síla, z přesvědčení o naději a víře, a tu jsem vždycky nosil s sebou, viděl jsem v ní vraždy.

Ale mně to bylo jedno a nechali mě žít, nikdy se mi nesnažili ublížit, popravdě řečeno, a přesně tak to všechno začalo, byla jsem velmi labilní, nepředvídatelná, a ředitelka školy mě povzbuzovala, abych pokračovala ve studiu, ale já to udělala, ale ne každý, kdo studuje, má podporu rodiny, zaručenou podporu.

Vždycky existuje, když je zaručená zákonným způsobem života a možností domáhat se toho, co je špatně, proto se tomu říká zaručená podpora, v rámci zákona jsou to ti, nám dávají zlo, když jsme tlačeni a bití systémem, protože protože nemáme peníze, jsme tlačeni do systému, kde když jsou peníze, všechno jde velmi dobře, spravedlnost funguje, protože když nejsou, tak je pryč.

Je jedno, jak moc vám věří, nic na tom nemohou změnit, protože jsou to úředníci a musí to jen nahlásit, nemohou jednat, bez požadavků, které jsou stanoveny soudy, pokud je stížnost, zahájí se vyšetřování, ale pokud by zahájili vyšetřování, vždycky jsem byl z obliga, protože jsem se ve věznici vyznal, znal jsem zkorumpované dozorce, ty, kteří do věznice vozili drogy, někteří z toho vyvázli, jiní šli do vězení.

Některé z těch zatčených policistů jsem už znal, vynikal jsem a s jedním z nich jsem měl epizodu, s Alfredem, to byl muž noci, král noci, provozovatel nočního klubu, to je skutečný král mafie, zasloužil by si lepší život, byl to bývalý policista, jenže se dal na dráhu zločinu, velmi rád se o něm ve své knize zmíním, protože jsem se od něj naučil pár věcí, i když to byl policajt a já jsem s ním zažil méně pozitivní epizodu v životě, pokusili se mě zabít ve věznici Linhó, ale to už jsem byl veterán, odseděl jsem si tam pět let. Znal jsem všechny zaměstnance, všichni mě znali, a ta epizoda měla špatný vliv na celou věznici, na vězně, protože já jsem byl pro povzbuzením, viděli ve mně příklad, jak zajistit kontinuitu ve věznici, protože jsme museli pokračovat.

Byl jsem tam, a když jsem výše řekl, že Kapverdáné se chystají být mým svazem, nemýlil jsem se, oni se mýlili, ve skutečnosti si chtěli tu epizodu vynahradit, pokusili se mě zabít, byl jsem pozván, abych byl mužem v čele, ale nechtěl jsem využít ničeho svazu, jen jsem mu dal najevo, že kdybych chtěl, byl by mrtvý.

Ale ironií osudu se nic z toho nestalo, jen ho zbili, nezabili ho, on vykoupil a snažil se posílit mé přátelství s ním, ale uvnitř věděl, že na tu epizodu nikdy nezapomene, odpustil jsem mu jen proto, že byl pokorný a nechal se zmást tím, co o mně říkali, ne vězni, ale dozorcí a vedením věznice, protože věděl, že mě nemůže porazit, předem by za to zaplatil smrtí, jsem ho nechal jít, a když jsem si uvědomil, že je pokorný, naučil jsem se ho respektovat a přijímat, protože kdybych ho nechtěl, nebyl by naživu, ale nestálo mi to za to, byla to jen vysoká cena,

Byl jsem kritizován obyčejnými vězni, kteří policisty nenáviděli, Posmívali se mi.

- Nelsone, jak ho bereš?

Přijal jsem ho, protože kromě všeho ostatního to byl profesionál, získal si mocné nepřátele v prostředí, ve kterém žil, byl policista, měl spoustu znalostí, znal lidi nahoře a znal mocné lidi, kteří mohli pomoci, vyhrožoval mi, abych s tím člověkem přestal mluvit, jinak už nebude mít náš respekt a oni náš, ale nechal jsem ho žít, byl jedním z nás, Kapverdáné, o kterých jsem se zmínil, byli Nelson a Carlos, žili přesně v oblasti, kde jsem vyrůstal, byli mým ramenem, o které jsem se mohl opřít, a ty výbuchy přišly později, chtěli toho vidět zmasakrovaného, ale já ho nechal jít, nic po nechci, všechno proti němu nic nemám, a příběh těch bratrů, Carlose, zastřelil agent PSP, záznam v trestním rejstříku, byl hodně zmlácený, hrál se mnou šachy, byl na to "expert", uměl hrát jen pro peníze, vždycky jsem mu říkal, že to nemá cenu, hrajeme z lásky k tričku, ale to už se mu dařilo, sponzoroval ho Manuel a Romão a Badona, jednali jsme spolu jako bratři, byla mezi námi vzájemná pomoc, bylo mezi námi všechno, v prostředí, kde zločin číhá každou vteřinu, milisekundě, je toho hodně a někdy se můžete dostat doprostřed, a když jsme to udělali, rozhodl jsem se pokračovat v cestě, dělal jsem hodně eskort uvnitř vězení, jinými slovy, zajišťoval jsem blaho některých a

vydělat si na sebe, jinými slovy, jedna ruka myje druhou.

Bylo to heslo, heslo vzájemné pomoci, ale vždycky bylo riziko, že se dostaneme do situace, když jsme byli povoláni, v Linhó se stala vražda, nikdy jsem o tom nepochyboval, byly to dobré dny a dny radosti, protože jsem byl dokonce odhodlaný to udělat, nemohl jsem to udělat, vždycky jsem myslel na sebe, nikdy jsem nemyslel na druhé.

Všechno šlo velmi rychle, až jsem byl po osmi letech v Linhó převezen do Údolí Židů, nikdy mě nechtěli a nepřijali dobře, chtěli mi ublížit, ale respektovali mě, vždycky čekali na mou bezstarostnost, kterou jsem jim nikdy . Byla tam jedna žena, která pracovala na právním oddělení, měla mě ráda a já ji odpustil, ale odpustil jsem jí s radostí, ten den, kdy na mě nastražili past, byl přesně ten, kdy jsem byl silnější než kdy jindy, nikdy jsem se s nimi moc nebavil s policajty, bylo to nebezpečí, byl jsem ochoten udělat cokoli.

Bez ohledu na špatné věci, které by se mi mohly stát, protože jsem měl výchovu založenou na budoucnosti a dokázal jsem s tím žít, je to pro nás silný faktor, že jsme takoví, že jsme na to zvyklí a že nás učí, že život je takový, že žijeme, abychom zemřeli, prostě plníme vůli přírody, ta si nás vezme, když musí.

ale když jsem byl přeložen do Židovského údolí, ale to všechno už bylo za mnou, začal nový koloběh, to můj způsob života a můj způsob myšlení, nedovolit zneužívání, měl jsem svůj charakter, vařil jsem ve velmi malé vodě, a když jsem přišel do Židovského údolí, rozhodl jsem se nový směr, chtěl jsem se zbavit nočních můr z minulosti, i když jsem je měl, z minulosti, opravdu jsem je neměl, to bylo jednoduše řečeno, co se děje, to se děje, ale tak to není, co se děje, to se děje; stačí se nechat unést, nechat se ukoľébat fantazií, že jste opravdu panovačná bytost a jste majitelem celé galaxie, jinými slovy, všechno je nefunkční a všechno je k tomu nastavené, protože jsou zaměstnavatelé a nekontrolují zaměstnance v jejich dobrodružstvích krádeží a jsou schopni říct, že je to legalizované, je to forma podvodu, jeden z momentů, na který jsem v Linhó nejvíce hrdý, bylo moje dobývání, protože kromě toho, že jsem si zajistil jméno na náměstí.

Měl jsem ještě jednu věc, byl to okamžik "všechno, nebo nic" bez možnosti úniku z vítězství nebo smrti, to bylo motto, které jsem měl v sobě, sílu žít a užívat si to, co jsem neměl, když jsem byl zavřený, nikdy jsem nepoužíval bezdůvodné násilí vůči kamarádům, skoro jsem nad zlem, které jsem viděl, jak uplatňují jiní kamarádi, kteří byli ovládáni násilím a byli

možná mě nutili dělat všechno, co chtěli překupníci, ale já jsem si nevybral těžší cestu, i když jsem byl závislý na heroinu, přísahal jsem si, že jestli chci žít ve vězení, budu ochoten zabít a žít důstojně, aby mě nakonec nemohli otravovat, nakonec je to všechno nepřízeň okamžiku, s tím se vyrovnat, i když jsem si nechtěl vytvářet nepřátele tam, kde nebyli, a chodit špatně sám se sebou, byli tací, kteří se mi snažili ublížit, vedení mě nemělo rádo, tak to udělali, poslali své informátory, aby byli přítomni po celou dobu, kdy jsem byl otevřený, aby byli lépe informováni, měli špatné svědomí, ale jedna věc mě zaujala a přiměla mě ke změně, hodně jsem si zakládal na učitelích, které jsem měl, k některým jsem cítil platonickou lásku, a tehdy to šlo dobře, ale pak se převrhla loď, odvezli mě a dali do židovského údolí, bylo to těžké po osmi letech v Linhó, zanechal jsem za sebou rozsáhlou vězeňskou historii, protože jsem je všechny znal a oni znali mě, a proto mě nikdy nechtěli potrestat na sto procent, jsem byl trestán kázeňskými tresty, někteří za agrese, jiní za slovní agrese vůči bachařům, a tak jsem si uvědomil, že mám skutečně co do činění s mafii, která se podobá spíš mafii.

Hodně jsem hrál míč, pro vlastní zábavu, vlastně hrál všechno, co se hrát dalo, hrál jsem ten největší trumf, jaký se kdy dal , pikové eso, někteří lidé mi říkali, že bych si mohl uvědomit, že s tou kartou budu mít smůlu, a mně říkali, s tou kartou můžu mít smůlu, časy se mění a tehdy jsem si začal uvědomovat, že život není ve vězení, ale venku, ale nikdy jsem si to nechtěl zvnitřnit, ale věděl jsem, že to je moje silná stránka; začal dramatický příběh, který skončil vraždou, byli tam tři bratři a všichni brali heroin a heroin pro ně byl potřebou, jinými slovy, byli na něm závislí, byli to narkomani.

Ale v hloubi duše to byli pokorní lidé, měli dobré srdce, protože potřebovali pomoc, protože život, který vedli, a já jsem ho vedl také, byl těžký, dalo by se říct, že to bylo otroctví, protože se žilo tak, že jsme každý den museli kouřit, jinak jsme měli kocovinu.

Ale to všechno je výsledkem způsobu života, který je hnací silou věci, protože jsem o tom dokonce napsal básně.

Všichni mě žádali o básničku, ať už to bylo aby napsali své přítelkyni nebo cokoli jiného, vždycky mě žádali o básničku, ale já jsem se ztratil a právě v době konzumu jsem přijal tento způsob života, vím, co vím, a nejsem ochoten nikoho učit, protože jsem měl zkušenost, že jsem to v minulosti udělal, udělalo to ze mě hrdinu někoho, kdo byl v odpadcích a dokázal vstát.

Všechno se to seaběhlo , jak jsme to prožívali, jak jsme žili, jak jsme si museli obstarat drogy, abych je mohl kouřit, protože kdyby mi je nabídli a dali, nekoupil bych si je, stal jsem se pasákem dealerů, aby mi je mohli prodat, museli mi zaručit každodenní kocovinu, Tehdy jsem se stal pasákem dealerů, přezdívali mi kvůli tomu, všichni mi chtěli pomoci, dávali mi drogy na prodej a já je konzumoval, měl jsem největší volný čas, jaký může mít každý narkoman, být závislý na drogách ke kouření.

Ale já jsem byl známý svým sportovním duchem, svým tréninkem, protože jsem trénoval každý den, a to lidi, kteří mě viděli a dívali se na mě, mátlo, vždycky měli paranoiu, paranoiu, o které jsem se už v této knize zmínil, nedůvěru, která je pochybná, když děláme zlo, vždycky se bojíme, stane se mi zlo?

Upřímně řečeno, zvykl jsem si na tento způsob života a bylo pro mě těžké se po vězení začlenit do společenského prostředí, protože je to prostředí, které známe, je to velmi malý prostor, kde nás každodenní interakce vede k tomu, abychom se poznali, ale fyzicky.

Všichni chceme být ve vedení, protože si myslíme, že je naším právem chtít dobýt prostor, který nám dává sebevědomí, být vsazeni do prostředí, kde se vždy potýkáme se strachem, ale není to strach, je to prostě jistota, můžeme překonat situaci tím, že umíme být, umíme mluvit, umíme být v tom nejtemnějším byznysu, na který si vzpomenete, ve světě drog, je velmi rozsáhlý je obrovský a nesmírně rozsáhlý, všechno, na co si vzpomenete, když mluvíte o zločinu, tak všechno, na co si vzpomenete v podnikání, co neslouží k dosažení zisku, v tomto případě krádeže, obchodování, jinými slovy, těžké obvinění, těžké věci, které se dělají, zahrnuje také vykořisťování, kdy existuje chronická závislost, kdy ti lidé sami vědí, že nemají východisko, stali se velmi zbabělými faktorem závislosti, jsou příkázáni, jsou podřízeni, aby vymáhali peníze od rodiny, která cítí bolest, když vidí jednoho ze svých.

syna, který je závislý na heroinu a předpokládá, že vše, co lze ztratit z hlediska lidské důstojnosti, jinými slovy, že ztratíme všechny hodnoty výchovy, kterou jsme měli, abychom byli někým v životě, žili tak, jak jsme byli naučeni žít, protože to jsou hodnoty, které jsme zvykli ctít z hlediska společenského řádu a etických hodnot, které nám zanechali naši rodiče a které budeme hlásat bez ohledu na to, kolik dětí, to je výchova, kterou budeme učit, je vždy prodloužení života.

V Bibli se píše, že jsme se narodili, abychom se rozmnožovali, ale můžeme se v ní také dočíst, že Kain zabil svého bratra Ábela, ale bylo mu požehnáno a odpuštěno, byl oklamán. Někdy se v životě stává, že jsme uvedeni v omyl, ten osudový, ten, který je vlastně napsán, protože byl napsán zkušeností a formou zákonů, v nichž jsme žili a vyrůstali.

Proč?

Síla rozumu vždy vítězí a všechny soudy, které lze o životě vynést, někdy nemusí být ty správné, vše je zatíženo jedním faktorem: pomluvou, tím, že nejsem vtipný, že nejsem ten, o kom si všichni myslí, že je vtipný.

chtějí pohrdat, ponižovat; cítí se tak dobře, a když je nedostatek ekonomické moci, jsme vždycky omezeni na hraní, protože se také předpokládá, že je to hra, jinými slovy, jsou tací, kteří říkají, že je třeba umět hrát, to jsou oblíbená rčení, aby nás potkalo štěstí, když nám něco pověd, a aby nám štěstí dalo to, co hledáme, pohoda, mít se dobře, umět si pomáhat, protože nás to také naučili, sdílíme společný život s rodiči, bratry, sestrami, prarodiči a dědečky, protože je to naše generace, protože jsme pokračováním toho, že nás vidí jako bytosti vzniklé z jejich potomků, jinými slovy, vědí, že máme schopnost se navzájem poznávat, že jsou naši a že jsou vždy na naší straně, ale nikdy se neradi dívají na člena rodiny, který se jim nelíbí, nebo ho představu o zachování života, tvoří ho pokrok, jednota, pohoda, to se nikomu nelíbí, nebo vidět někoho, kdo je součástí naší rodiny nebo je nám blízký, protože nakonec jsme všichni lidé, musíme se vypořádat jeden s druhým a rodinné prostředí nás chce někdy až příliš uchvátit, mají pocit, že jim patří to, co vytvořili, a dělají z toho způsob života, o kterém se píše v každé teologické četbě, kterou si můžete přečíst, jinými slovy studium náboženství.

Všichni si bereme morální ponaučení, je na místě, aby ti, kteří nám jsou tak blízcí, kteří dělají vše pro to, aby se naši blízcí měli dobře, ať se děje cokoli, a nikdy jim nepřáli nic zlého, tváří v tvář obrazu, který si uchovávají a který je naučili, hodnotám, jimiž se řídí, jim nedovoli dobře se podívat situaci, která by se snad dala vyřešit, kdyby nebyla někdy špatně pochopena. Jinými je to všechno moc hezké a média to také tak sdělují, stejně jako fasádu, ukážeme hezký obrázek, jsou také pod tlakem moci, kterou všichni přijímáme jako vládnoucí, velmi těžké téma, které ale souvisí se vším, o čem se bude informovat, existuje, , budeme existovat i nadále, vzdělání se dostává i těm, kteří se prohlašují za pány rozumu a někdy sdělují a chtějí rozkol, všichni mají jedno společné, aby se udrželi: blahobyť, blahobyť, který jim může dát mistrovství ve všem, o co mohou usilovat a chtít blahobyť pro společnost, ale všichni žili a byli vychováni otcem a matkou, byly jim vhodné podmínky, aby mohli postupovat v kariéře, o kterou usilují, ale také se jim to nedaří, ale vždy zapominají a řídí se představou; tento diskurz jsem udržel, protože moje rozlehlost je v tomto životě obrovská, hodně jsem se naučil, rozvinul jsem to, co jsem měl rozvinout

i když jsem byl zavřený, nikdy jsem nemyslel na konec, vždycky jsem chtěl mít přímý kontakt s personálem zařízení, kde jsem byl, svou vězeňskou kariéru mohu tak nazvat, bude se to lépe vykládat slovy jako, ale bude to muset být, bude to muset být vykládáno tím nejčestnějším a nejupřímnějším způsobem, jaký v životě existuje. Souvisí to s bilaterálními vztahy, což jsou vztahy, kterými se řídí všechny národy, což jsou záležitosti společného zájmu, aby se zabezpečily statky, aby mohly poskytovat blahobyť, který byl ve světě ustanoven. Svoboda je nejtěžší téma, o kterém se dá mluvit, můžeme rozdávat všem svobodu, nejkrásnější věc na světě, je to největší potěšení, které můžete v životě mít, je to být svobodný, jen musíme umět překonávat všechny překážky, které nás v životě potkávají. Je jich obrovské množství, začnu tou hlavní: společenské dobro, všichni máme jedno společné, máme se rádi, můžeme být oškliví, krásní, na tom nezáleží, zvykneme si spolu žít, vzhled není všechno; někdy se za dobrým zevnějškem skrývá méně stránka, ale to byla stránka Apollónova, stránka krásy, kterou popsal Nietzsche, sledoval jsem jeho autobiografii, není , stránka krásy je ta, která nás nutí snít, která nás nutí zbožňovat, přináší všechno dobré, ale je to tak, dobro jde ruku v ruce se zlem, jak řekl Nietzsche

Když mluvíme o všech bytostech, které existují na vrcholu Země, ať už jsou to politici, soudci, starostové nebo předsedové sdružení, všichni mohou být, i televizní moderátoři mohou být charismatičtí a mít smysl pro vděčnost, ale nikdo také nemůže být s prominutím, správně řečeno, s prominutím, všichni máme důvod, a když jsou kladeny otázky, musíme předpokládat, že vše, co děláme, je ve prospěch takzvaných zákonů, které řídí společnost, a že můžeme žít podle slova zákon. Odtud mají právo nebýt trestáni a být definováni zákonem, protože to všechno do sebe zapadá, zneužívání existuje, existovalo a bude existovat, to je prolog.

A prolog vychází z transcendence, z učení se o záhrobní, všichni žijeme, protože víme, že transcendence je víc než záhrobní, je to schopnost být, je to schopnost být, je to schopnost učit, je to mít všechno, ale je tu klíčové slovo, které to všechno označuje: filosofie, způsob života, radost ze života, to je to, co tvoří jeden z faktorů transcendence, stále jsme a stále žijeme stejným způsobem, ve vývoji bytí, to, že jsme byli vytvořeni, to, že jsme opuštěni, nedělá nikoho špatně požehnaným dobro, které můžeme praktikovat, je božské, to, které jsme se naučili, je to náš osud, který jsme se naučili

všechno nám zanechávají jako dědictví velkých hodnot, takže se vyvyšují ve slovech, která píší, ale to všechno je oslava udržení moci a bytí v exaltaci, protože to všechno by mohlo být krásné, kdyby se všechno skutečně naplnilo a zapsalo, bylo by to velmi dobré.

Proč?

Vstoupili bychom na nejširší cestu lidské hniloby, jsme otroky legalizované demokracie, využíváme situace, kdy jsme uzavřeni a podřízeni přísnějším pravidlům; někdy nereagujeme stejně jako normálně smířlivě, říká se tomu transcendence bytí, transformace na nejkrutější stránku bytí, to jsem cítil, z vlastní zkušenosti jsem se naučil, že hněv je potravou pro život, pro žití a přežití, je to vidět, a tak to dokazují hodnoty vědy, která je ovládaná jako bezpečný způsob života, když to tak musí být, nemůžeme uniknout problému, naše vlastnosti jsou rozmanité, ale všechny vycházejí z téhož, z mystifikace, neexistují bytosti dokonalejší než kdokoli jiný, každý ví, jak žít, k tomu potřebuje zaručenou a věrohodnou podporu každé bytosti, pracujeme ve spolupráci, kasírujeme, aby se ostatním žilo lépe, nezaměstnanost, kauza

Prostě je to zkušenost, kterou budete všichni sdílet se mnou, nazval jsem tento příběh pokračováním bytí, bude to prodloužení tohoto vydání.

Všechno to začalo po rozchodu rodičů, byl jsem přijat do školy pro jeptišky v São Miguel, tak se ta škola jmenovala, prázdniny jsem trávil s otcem, měl jsem k němu blízko, ale po rozchodu jsem s otcem neměl dobrý vztah, a tam to všechno začalo, matka se po rozchodu přestěhovala Pontinhy, bylo mi asi deset let, když jsem přijel a poznal Pontinhu, utekl jsem ze školy, nepřijal jsem ten způsob života, ale chytili mě, byl jsem nevině, věděl jsem, že existuje síla zákona, můj otec byl v armádě, odvážil jsem se jít po cestě kvůli příběhům, které mi otec vyprávěl, o tom, že byl muž, který sloužil v armádě, sloužil národu, tvrdý muž, jak už jsem řekl, ale nechal se unést vášní milovat jinou ženu, dobrý muž, fyzicky silný, intelektuálně také, těžil jsem z toho, že jsem zdědil jeho geny, měl jsem ho za hrdinu, to všechno bylo učení, které později proměnilo.

Proč?

Věděla jsem, že umím dominovat, od chvíle, jsem se oddělila, protože jsem zůstala s maminkou, jsem se osamostatnila, sehnala jsem mamince milence, pracovitého muže, pracoval na poště a pracuje, je to hodnotný člověk, tam to taky začalo, potřebovala jsem mamince pomoci a stala jsem se dominantou věci, o všechno bylo dobře postaráno, litovala jsem toho, brečela jsem, ale vyhrála jsem, myslím, že tohle je nejvhodnější téma, milovala jsem je jako nikoho jiného, naštěstí jsou v pohodě, mají svůj život, bylo normální, že byly hádky, ale oni měli vždycky pravdu, já byla ta, která byla otupělá transcendentně chtít víc, chtěla jsem mít, aniž bych něco dělala, myslela jsem, že je to snadné.

Začal jsem pracovat, abych pomohl matce, ale brzy jsem si uvědomil, že se nenechám ovládat, a tak jsem začal pracovat jako pomocník čalouníka, což je ten, kdo vyrábí konstrukci, která se má tvarovat a čalounit, pracoval jsem ve své čtvrti v Pontinha, pracoval jsem tam s Toninhem, klukem z mé generace, měl jsem několik bratrů, ale já byl nejoblíbenější. Pracoval tam chlapík, který dělal rámy, aby mohl čalounit pohovku, byl robustního vzhledu a já už jsem ho nechtěla snášet, agresivní způsoby

Už jsem to zažil s otcem, tak jsem se rozhodl situaci zvrátit, cítil jsem, že mám na to, abych v životě postupoval, netížilo mě to, ale mohl jsem se ten den znemožnit, z touhy mu, ale chránit se, jsem hodil kámen velikosti dlaně, ale hodil jsem ho špatně, chtěl jsem dát varování.

Ještě mě tam přijali, pracoval jsem dál a pak jsem odešel z vlastního rozhodnutí, ale majitel také zemřel na HIV, to byla situace, která se mi nelíbila, viděl jsem, jak trpí v nemoci, ale vždycky jsem si ho vážil, přišel jsem o práci, začal jsem aktivně pracovat, to je, ve slangu se to používá jako mít na starosti a nesnášet šéfy, chceme nezávislost, cítil jsem se jako syn lva a taky jsem se tak choval.

V březnu 1996 jsem byl nalezen v metru avenida, v metru už došlo k sérii loupeží, byla hlášena trestná činnost, která se tam odehrávala, a při té příležitosti přišel policista a požádal nás o prokázání totožnosti, a to bylo všechno, už tam byl záznam, týden předtím jsem byl v superbloku Benfica obviněn z přepadení čtenáře, ale ten kluk, co mě doprovázel, Ricardo, byl opatrný, nezkušený, pocházel z Ovara a město neznal, ale vyznal se v něm, byl to narkoman, a v té době byl narkoman.

Když jsem užíval kokain, myslel jsem si, že by bylo dobré mít bezpečnostní berličku, jinými slovy, dobře se zabezpečit do budoucna, jinými slovy, mít sílu, svazek pro postup.

Ale teď přichází struktura, jeden z hlavních faktorů schopnosti loajality člověka, začíná odbočka, tak jsem zjistil, co už jsem věděl, že nemůžete věřit, když , ale moje zkušenosti byly obrovské, byly obrovské, byl jsem si jistý sám sebou, byl jsem dobrý v tom, co jsem dělal, už jsem provedl několik ozbrojených loupeží, zvolil jsem cestu nikomu neublížit, jen získat peníze.

K čemu?

Abych mohl žít, připojil jsem se k tomuto způsobu života a v březnu 1996, přesněji 28. března, mi byl oznámen zatykač, který byl údajně nahlášen, jen musím doplnit úvod k tomuto tématu, týden předtím jsem byl zatčen v superbloku Benfica, spal jsem v autě, majitelem auta byl podplukovník , člověk, který už byl v zámorí, byl jsem zvyklý tam spát, ale stále jsem měl svůj dům v Pontinha, vlastně tu noc jsem byl s Ricardem a ukradli jsme čtečku a usnuli v autě, byli jsme

překvapení a probuzení agenty PSP, patřili k superpolicejní stanici Benfíca, ale já se nebál a řekl jsem Ricardovi, ať se nebojí, že musí být silný a říct ne až do konce, nebyl žádný důkaz o opaku, ale varoval mě, že by se mohli objevit policajti, ale uklidnil jsem ho, řekl jsem mu, že je všechno v pořádku, měl jsem hodně whisky a chtěl jsem spát a nechtělo se mi domů a bydlel jsem blízko. To se stalo, byla to ta nejhorší pochybnost, jakou může člověk cítit, když učí a trénuje situaci okamžiku, který se mohl stát, ten den mi to prošlo. Podařilo se mu dodržet moje pravidlo, že nesmí nic říct, ale nepřesvědčilo je to a šli sehnat všechny automechaniky v okolí, jestli nevědí o nějakých loupežích, modrý CD přehrávač, ale už jsme předtím spáchali několik zločinů a všechny byly součástí loupeže a únosu, Šli jsme na vyšetřovnu na avenidu metra, policejní stanice byla v Marquês de Pombal, lisabonské metropolitní policejní stanici, vyslýchali nás, nic jsem neřekl, Ricardovu konverzaci neznám, ale protože už jsem měl za sebou týden předtím identickou situaci, věřil jsem mu.

Ten den jsme odcházeli z policejní stanice, neměl jsem co říct, věřil jsem jeho výpovědi, aby mi to prošlo, v té době jsem si dělal řidičák, pracoval jsem, ale už jsem pobíral podporu v nezaměstnanosti, jel jsem dál.

Udělal jsem si fidičák, šel jsem si udělat kodex, prošel jsem, už jsem řídil, cítil jsem se dobře, bavilo mě to a v tu chvíli mi příkaz k zatčení z justice, vyzvedli si mě doma, přišel jsem z posilovny, přes měsíc jsem trénoval, když jsem šel do justice, pochopil jsem, Když mě na policejní stanici Marquês de Pombal, nic jsem neřekl, ale Ricardo všechno, pokračoval jsem ve výpovědi, ve fázi přípravného řízení to bylo soudní vyšetřování, neměl jsem jim co říct, nic mi neprokázal flagrantní faktor. Proto jsem nemohla přijmout takové rozhodnutí, bylo by to, jako bych se vzdala, možná lepší mít jiný postoj, říct pravdu, spolupracovat, kát se, ale soudila jsem se podle své moudrosti, chtěla jsem si také hrát se spravedlností, soudce, který mě odsoudil, byl člověk, který měl v životě neblahé zkušenosti, jedna z jeho dcer zemřela na předávkování a další zbývající děti byly také závislé na drogách, byla jsem varována právníkem, buď budu mluvit pravdu, nebo budu mít těžkou práci, ale věřila jsem si.

mě tak, jak měla, neuměla být operativní v legitimitě povinností, které má jako zástupce zákona plnit, v té době jsem neměl osobního advokáta a nikdy mi ho nedali, musel jsem si ho najmout až po vězení, po odsouzení, po vynešení rozsudku.

Věděl jsem, že jsem na křižovatce, bylo tu svědectví, nechtěl jsem ho přijmout, draze jsem zaplatil za svou nespolupráci a všechno to dospělo až k mému velkému odsouzení, dokonce jsem uvažoval o sebevraždě.

Byl to pro mě smutný den, přísahal jsem si, že přežiju všechny nepříznivé situace, které mě mohou potkat, byl to pro mě začátek konce, před časem jsem ztratil svobodu, vzal jsem si těžký řetěz a podařilo se mi přežít.

Teprve když jsem vyhrál, naučil jsem se umění umět se bránit sám skrze sebe, všichni mě respektovali, včetně správní moci, která vykonává funkce věznice, protože s těmi musíte , když chcete něco vyhrát, oni jsou pány díla, jinými slovy, jsou pány území, které ovládají, myslí si to, mají příkazáno dělat, co je třeba, jít cestou loajality, bez ohledu na to, jak se to může zdát, jak to může být a jak každý může , ale je tu podřízenost, která je diskvalifikací, když zastávají tuto pozici, myslí si, že mohou být pány situace, nerezignují na nejjednodušší bytost, musí žít, je to prognóza toho, co přijde.

studovali a katastrofy, které spáchali, ne jedna, ne dvě, ne čtyři, bylo jich několik, velmi mnoho, říkal jsem jim ukřižování těch nejnešťastnějších, ale zvedl jsem si morálku, protože ta byla vždycky vysoká, všechno začalo mým nástupem, když jsem přišel do I. P. Linhó, byl to těžký nástup, velmi těžký, byl jsem plný zloby a vůle po vítězství, dokonce jsem uvažoval o útěku, kdybych měl tu možnost, dokázal jsem se udržet, to všechno proto, že jsem získal respekt veteránů, byli v I. P., a ti byli opravdovými pilíři mého učebního klášterního života.P, a oni byli skutečnými pilíři pro to, abych se naučil klášternímu životu, bojoval jsem, bojoval jsem, uspěl jsem, jinak bych byl zapomenut, každý si mě pamatuje, každý na mě rád vzpomíná, byl jsem charakteristickým obrazem, stal jsem se temným a chladným vůdcem, který neuměl milovat, a tak jsem si získal slávu uvnitř vězení, byly to chladné činy těch, kteří museli umět žít a zůstat na vrcholu země, aby zvítězili. Rychle jsem ukázal vychovatelům, asistentům, dozorcům a řediteli, aby mi pomohli vyhrát těžký boj, necítil jsem žádnou podporu, jen jsem se díval na okolnosti okamžiku a pomoc byla barbarská, stalo se to, co se stát nemohlo, stal jsem se d'áblem v sobě, ale nehledal jsem problémy, chtěl jsem jen žít a přežít, byl to okamžik .

Isabel se jmenovala ředitelka školy, kde jsem k ní zdravý a příjemný respekt. Vždycky mě doprovázela, vždycky mi pomáhala, ale později se ve mně rozzuřila, ale vždycky jsem si jí vážil. A to vše kvůli silnému tlaku, který na ni vyvíjel správní systém, jehož ředitel se jmenoval João G. člověk, který přišel ze zámoří, vyvázl, když se ho pokusili zabít, jeho příběh je známý, několik vedl správu v Linhó, až do mého přeložení, dobře jsem ho poznal, byl to dokonce , se kterým se dalo mluvit, byl komunikativní, zajímal se o věc, špatně si mě vyložil, možná kvůli náměstkům, byl jsem v odborných kruzích dobře hodnocen, všichni si mě vážili jako kamaráda a tenhle ředitel chtěl vrchol kariéry, jinými slovy, jsem tady, abych dominoval, jsem tady, abych vyhrál, ať to stojí, co to stojí, budu dobře hodnocen, to byl jeho cíl, mimo jiné by mohl fíct víc. Jednou z kauz, kterou nejvíce hájil, byl obchod s drogami, rád pomáhal narkomanům, ale požadoval za určitou cenu, hrál si se zákonem měl vlivnou moc, pokud šlo o posuzování žádostí o předběžné a podmíněné propuštění a propuštění v otevřeném režimu, nebyl to špatný člověk, jen ti, kteří si berou za své, nedegenerují, a já jsem si vybral těžkou cestu, cestu, po které nikdo nejde rád, ale já jsem se rozhodl po ní jít, jít po cestě, která by mě udělala šťastným.

Byl jsem předurčen, když mluvíte o osudu, někdy máte pravdu, nejste příliš daleko od reality, jako dítě jsem měl mnoho snů a byly to sny proměněné v noční můry, průchod pouští jsem už předvídal, už jsem viděl svou budoucnost, ale všechno mi to bylo vyličeeno ve snu, doprovázely mě i čarodějnice, které se tak jmenovaly, předávaly mi sny, protože musely, moc té ženy byla veliká, pomohla mi, ale zvědavost se probudila po mém zatčení, měl jsem velký spor s bratrem a chtěl jsem být lepší než on, zdravý spor, chtěl být a je stejný jako já. Tenkrát jsme chodili na lov proti vodním hadům, abychom se trefili, hráli jsme kulečnick, někdy jsme se utkali s těžkými soupeři, ale vždycky jsme vyhráli, věděl jsem, že je dobrý; dnes je poručíkem v armádě. Otec dokázal nejpřímější podporu, kterou mi mohl dát, dal mu ji, pomáhal mu s výcvikem, to všechno proto, že došlo k rozdělení. Jsme uprostřed mého nástupu do Linhó, bylo to těžké, hned od začátku mě chtěli bachaři poznat do hloubky, byl to normální nástup, pokud se bavíme o atmosféře, která tam byla, byla to atmosféra náročnosti, bachaři i vězni chtěli vyhrát, byl tam dobrý ředitel, Manuel, ale byl zkorumpovaný, ale nikomu neublížil, prostě vyhrál a dělal svou práci a taky pomáhal, tři roky jsem byl pod jeho křídly

byl odvolán z správce, ale pak se stal předsedou farní rady, ale nikdy se nemohl zbavit toho, co ho vedlo k odchodu z Linhó, byl to dobrý člověk, chtěl všem blaho a zároveň nikomu neubližoval, bylo potřeba udělat nějakou práci, v křídle B, považovaném za zabijácké křídlo, přezdívalo se mu zabijácké křídlo, kvůli všemu, kvůli infrastruktuře nahoře, a když jste přijali návštěvu ve společenské místnosti, padala voda, byl to důsledek nedostatečné museli jsme mít otevřené deštníky, protože jsme žili v takovém zkorumpovaném prostředí, že ředitel přijal návrh na základě peněz, které mohl zneužít od generálního ředitelství vězeňské služby, prošlo mu to, návrh spočíval v úpravě tréninkového hřiště, tedy fotbalového hřiště, byla to blátivá hlína, velmi těžká, to byla jeho přezdívka, taky byste mu mohli říkat Štíhlý, ale byl dobrý, taky uměl chodit, uměl manipulovat systémem, pokud by existovala korupce, měli bychom toho využít. V té době jsem byl v polovině šestnáctiletého trestu, osm let jsem si odseděl za utajení, ale nemělo to skončit nejlépe, protože byli lidé, kteří by byli poškozeni, protože tak to musí být, je to součást systému, systém je takto nastaven, musí mít své opodstatnění, a tím uplynul další rok, byl to třetí rok, co jsem byl v Linhó a nastalo skutečné dilema.

korupce, prodej drog povolený šéfem vedení, vše manévrovali pomocí vězně, kterému důvěřovali, byl to mocný dealer, který se prodejem drog živil, jmenoval se Luís Torres, měl ve vězení i syna, byla nabídka od firmy SKIP, když vyráběli a plnili pytle, platili xis, byl jsem dokonce pozván, abych tam pracoval, nepřijal jsem to

skutečnost, že muži, kteří měli tuto roli plnit.

Schválili platbu v lécích a ponechali si ji.

peníze byly okamžitě převedeny přes počítač, a se objevil skutečný problém Manuela T.. ředitele do doby; nedalo se nic moc dělat, probíhalo soudní vyšetřování, byly tam účelové převody, jinými slovy, očistíme si image, ale oni to všechno očistit nedokázali, šli k soudu, soudní vyšetřování mělo obžalované a širokou škálu svědectví, ale já jsem nevypovídal, ani jsem nebyl předvolán k výpovědi, ani jsem nehodlal moc mluvit, chtěl jsem jenom chránit svůj majetek, měl jsem pocit, že stojí za to se případem zabývat, mohl bych z toho něco mít, když budu mlčet, netušil jsem, za to zaplatím vysokou cenu.

Strážmistr Pardal zůstal mimo vězeňskou službu, náčelník Amorim musel odejít do předčasného důchodu, Manuel T. se dokonce dokázal stát starostou farnosti.

Došlo ke změně ve vedení, João G. byl dalším jménem ve vedení společnosti E.P.. Měl jsem ambice, příliš velké i na daný kontext, když se začalo pracovat na křídle B na přestavbě podmínek, polovina křídla byla kvůli práci zavřená, ocitl jsem se v cele s Carlosem - byl to syn matky univerzitního profesora, dělal tajemníka řediteli školy, ale byl závislý na drogách, , Byl to chronický narkoman. cítil jsem s ním soucit, protože jsem viděl, jak neustále prohrává, nedokázal se vyvíjet, byl smířený s konzumem, ale byl inteligentní, byl to bystrý člověk, ale v obchodu s drogami vládli černí, měl s nimi problémy, dokonce mě požádal o ochranu, když jsem s ním byl v cele, ale je zvláštní, že se mnou nikdy nikdo nemluvil, ani po mně nechtěl peníze nebo dluhy, které musel zaplatit, dokonce jsem ho bránil, ale byl zrazen, nechal mi dluh za heroin člověku, který ho už zmlátil za dluhy, přijal jsem to a dlužil mu, Nebál jsem se toho, protože heroin ze mě udělal divokou bytost, totální dominanci, od té doby jsem musel vést tvrdý život, byl to vrchol mého vzteku, když jsem viděl někoho trpět, protože mi všichni dali důvod, měl jsem několik ručních soubojů, nemohli mě porazit, vyhrál jsem případ, všichni potom potřebovali mou podporu, aby mohli fungovat a prodávat a mít se dobře mezi lidmi.

Měl jsem heroin zadarmo, byl jsem spokojený, protože jsem měl velkolepé hodnoty, byl jsem kamarád, byl jsem přítel a hájil jsem věc, ale měl jsem velmi silný pocit, že mi nikdo nebude odporovat, i když jsem bral heroin. Všichni se mě naučili respektovat, byli to kriminálníci, všichni se znali prostředí, kde jsme byli, měli respekt, sami mě nenáviděli, nabízeli mi heroin, abych šel studovat, byla to podle nich jediná možnost, jak se zdravě zaměstnat a učit se, bylo to pokračování cyklu konzumace, cítil jsem se dobře, byl jsem na to zvyklý a zbavovalo to chuti jíst a mít sex, byl to ideální způsob, jak trávit čas ve vězení, aniž bych se musel trápit s problémem sexu a jídla.

V roce 1998 jsem byl přeložen do Vale de Judeos, abych se tesařem, ale po deseti měsících jsem kurz nedokončil a vrátil se do Linhó.

Já jsem šel rovnou do trestu, to byl takzvaný režim 111, tvrdý režim, kdy se čeká na vyšetřování, které by mohlo vést k sankcím nebo kázeňským důsledkům, já jsem zaplatil, zaplatil jsem za to, že jsem se domáhal práva, které jsem měl, a to bylo mít televizi, rozhlas, ale to všechno mi vzali a všichni mě znali podle toho, jak jsem se jmenoval doma.

Zuzanu mi dala maminka, bylo to úžasné, protože jsem měl v cele vždycky televizi. Někdy jsem si vymýšlel, bral jsem ji a zastavoval, půjčoval jsem si ji, abych ji mohl používat ve dnech, kdy jsem se cítil slabší, ale měl jsem k ní bezmeznou lásku, byl bych ochoten ji zabít, kdyby mě někdo rozmazloval, párkrát jsem to udělal, nebylo mi dobře.

Šel jsem do 111 a vyslechl mě šéf věznice, šéf Amorim, původem Mozambičan, ale Portugalec, vysoký muž, ale hubený, nebyl to zlý člověk, jen chtěl mít území pod kontrolou, chtěl mít klid, tak mi řekl, přestaňte takhle mluvit, nebo se rozčilíme, řekl jsem, že ano, že se můžu rozčilit, že jsem ochoten to udělat, v tu chvíli jsem opustil kancelář šéfa, tedy jeho stůl, pracoval tam už mnoho let, dozorce Baptista, hodně pil, ale byl čestný, nikomu ublížit, byl jako šéf, chtěl se mít, tenhle bachař mě překvapil, pokusil se mě napadnout, nepovedlo se mu to, byli tam další bachaři, kteří byli u ústředny a viděli ten zmatek, obklíčili, pokusili se mě znovu napadnout, nepovedlo se jim to, to ještě několik minut, ale jejich naléhání byl můj odpor, to se objevil bachař kolem padesátky, bachař Ferro, promluvil na mě,

Řekl mi, abych toho nechal a že mě nikdo neuhodí, ale já už jsem uhodil strážného Batistu a náčelníka věznice, náčelníka Amorima, moc jsem jim neublížil, věděl jsem, že prohraju, tak mi řekl, že půjdeš v poutech na bezpečnostní pavilon, pouta mi nasadil za přítomnosti náčelníka, to on to nařídil, nařídil strážnému Ferrovi a já šel na bezpečnostní, náčelník mi řekl, abych si sundal pouta, a nařídil mi, abych šel do cely, protože budu v ostraze, dokud nebude ukončeno vyšetřování.

Upřímně řečeno, získal jsem si k němu respekt, byl to chlap, byl to šéf, šel příkladem, protože institucím, které představují represivní složky, musí všichni dobře velet, aby se všichni cítili dobře. Pro mě byl nejlidštějším šéfem, jakého jsem kdy poznal. Byl jsem potrestán, jak by bylo logické, musel bych zaplatit za samotný čin, ale také jsem si získal jejich respekt, přestali zasahovat do našeho přímého života, do toho, že musíme přežít, dokonce i uvnitř vězení žijeme, nazval jsem ho nehostinným místem, bytostí totožnou podle samotného výrazu, na místo, kde nic neexistuje, žijeme jen proto, abychom žili, ale musíme věřit, už jsem slyšel o vraždách, došlo k několika mareações, to je slangové slovo, které se používá v životě zločinu, jinými slovy to znamená vražda, takže jsem se už dopustil několika situací, které by mohly ve vězeňském prostředí dopadnout špatně, doprovázené

s Hugo Rastou, Rasta je jeho přezdívkou, do vězení šel v šestnácti letech, bydlel v maďarské čtvrti, potkal jsem ho v době, kdy si odpykával trest na bezpečnostním pavilonu, viděl jsem mladíka, který byl už několik let z Linhó, a navázal jsem s ním kontakt.

Dal jsem mu cigaretu, ale přestal jsem se s ním stýkat, protože jsme byli zavření tolik hodin, to byla náhodná známost, to byl okamžik, protože jsem ho tam viděl, byl tam, v křídle B, křídle považovaném za vražedné, on byl v křídle A, klidném křídle, tam byli umístěni vězni, kteří pracovali a chtěli mít ve vězení klid, ale byli tam konzumenti, byli tam drogoví dealeři a byl tam jeden, který dodnes ve vězení, jmenuje se Delfim, příběh vysvětlím za chvíli, přišel za mnou, viděl jsem ho rychle, když ho poprvé potkal, byl mazaný, Byl to dobrý chavalo, ale měl také divoké dětství, kvůli cestě, kterou se vydali jeho rodiče, zpátky na Kapverd, hledali lepší život, kvůli historickým vazbám, které existují ve vědění, a viděno jako takové, měli těžkosti, které žili, nevedli život, který by byl příliš snadný, museli žít v maďarské čtvrti, ve čtvrti s lidmi převážně z Kapverd, stavba domů nebyla příliš dobrá, ale nabízela minimální podmínky, nespali na ulici, měli střechu, bez ohledu na to, jak mizerné to bylo

to znamená, že měli vzdělání, jejich domy byly udržovány v čistotě a pořádku jako u těch, kteří měli skutečné vzdělání, ale existovala sociální nerovnost, museli hodně pracovat a tito lidé byli dobří, rádi rozmazlovali své děti, ale neměli na ně čas, museli pracovat, aby měli poctivý život, život v blahobytu, je to správné a někdy ta vzdálenost může způsobit šok, děti začnou dospívat, tráví hodně času mimo rodiče, legitimní plná moc, když chcete dospět, být samostatný, být soběstačný, hledat to, co bylo dobré, ale spadlo to do drog, byl to kontakt jako ten, který jsem měl, když jsem byl ve výkonu trestu, ale který jsem pak , Protože jsem ztratil oční kontakt a protože jsem neměl čas na přímější kontakt, nepamatoval jsem si ho, ale přišel za mnou, byl jsem na oddělení B a hodně jsem sportoval a on šel kolem mě a řekl, jestli si nechci zahrát karty, typickou kapverdskou hru bisca, a tam jsem se s ním spřátelil, ale trvalo to mnohem , trvá to dodnes, ale v té době taky bral heroin, a tehdy jsem si vzpomněl, že jsem ho viděl v intendanci, tam se odehrávaly temné obchody, černý trh, kde je všechno v pořádku, dokud nikdo nikomu neublíží, bylo to ve špatné době, kdy jsem si hned uvědomil, že ten kluk je mazaný, má duši, jeho vzhled měl rasta

velký, divoký, ale pěstěný, takový byl můj obraz, když jsem ho poprvé uviděl, a uvědomil jsem si, že je to chlapec, který je v očích společnosti vnímán jako takový, psanec, člověk, který žije na okraji společnosti, ale všichni máme rádi, když je nám blaho, abychom se mohli chránit, abychom se mohli starat o své blaho, Ale také víme, že dobro jde ruku v ruce se zlem, a činy, které z toho vyplývají, ztěžují život, byl převezen z oddělení A na oddělení B, byl v cele vedle mé, byl v cele s Tiquinhem, dalším Kapverďanem, bravo byl také nějakou dobu v cele, po setkání s ním jsem věděl, že je v cele už , budou mít různé příběhy, Tiquinhův příběh vám řeknu později, to samé ráno po noci, kdy ho převezli, se Tiquinho vrátil na oddělení A, uzavřel dohodu s vedením, spolupracoval tím, že tomu druhému dal do hlavy býka, to je další výraz používaný i ve slangu, který znamená nechat druhého viset, aby se mohl zachránit, nevypadal špatně, byl uprostřed a dobře jsme spolu vycházeli, ale Hugo zůstal v křídle B, tu noc jsme spolu mluvili přes okno, mohli jsme se tak kontaktovat, byli jsme si velmi blízcí, a já jsem slyšel v cele velký hluk, to mě , uvnitř věznice musíme mít vnímání toho, co se děje.

nebezpečí je to, co nás nutí žít a pomáhá nám vítězit, přináší nám duši vůle k bytí, duši, kterou všichni rádi ztělesňujeme, silnou duši plnou odvahy obratnosti a chytrosti.

Večer před dalším ránem jsme spolu poprvé po dlouhé době mluvili.

když jsem uslyšel hluk, zeptal jsem se:

- Kdo je tam?

Řekl mi, že jsem slyšel hluk:

- Já jsem Hugo a Tiquinho.

Byl to jejich způsob, jak ho sankcionovat za přestupek, který spáchali ještě téhož dne, kdy je převezli na křídlo B, byla to rutina, tehdy mi řekl, až otevřou dveře, v tomto případě cely, pojd'te se mnou na křídlo A, ale řekl mi, abych mlčel, ale já si myslel, že je to Hugo, že je to hvězda, že je to muž okamžiku, že je závislý na heroinu, vyžadoval, aby mu dealeři dodávali drogy bez peněz, byla to povinnost, vyžadoval to, vzpurný kluk ve velkém stylu, v tu chvíli došlo k přepadení, nechal jsem otevřít dveře, nešel jsem ven, ale věděl jsem, že to udělá, věděl jsem, že má v křídle A nějakou horkokrevnost, slangové slovo také horkokrevnost, což se dá chápat jako v žargonu zločinu běžná akce těch, co se pohybuji na ulici.

v dešti zmoknete.

Pak jsem vyšel z cely, udělal jsem si normální rutinu, že jsem se nasnídal, pak jsem šel na vlak, do školy, na vyučování, to ráno u snídani jsem byl překvapený, že jsem je neviděl, protože to byla moje rutina, taky jsem je hledal, byl jsem závislý, ale ještě jsem nebyl úplně závislý, ale už jsem udělal pár loupeží a už jsem vylákal nějaké peníze, Během dopoledne mi to přišli říct, klukům, kteří byli taky konzumenti, se říkalo piraně, hledali život poctivějším způsobem, ale vždycky podváděli, protože je k vedla i závislost, Hugo šel s Tiquinhem do bezpečnostního pavilonu, ale přišel další, Zé bola, Angolan, žijící v Chelasu, nikdy jsem z něj neměl dobrý pocit, protože jsem mu dal tepláky z Emiliovy čtvrti a on chtěl Emíliu okrást, věděl, že ty kalhoty jsou moje, několikrát si mě dobíral, ale mně to bylo jedno, nikdy jsem si toho nevšímal, ošklivě se pohádali, Emílio z Bairro Alto vyrůstal tam v Bairro Alto, byl drzý, byli jsme ze stejné výchovy a on chtěl bránit to, co bylo moje, chtěl bránit čest, že je ze čtvrti, že je s ní spojuje dětství, následovalo několik dalších, Profeta, taky ze čtvrti, a tehdy vypukla ta ošklivá rvačka: Zé bola byl statný a vážil kolem 90 kg., Emilio

byl suchý, typický africký chlapec, protože byl hubenější, bránil svou čest, čelil situaci, Zé bola ho chtěl poslat dolů ze třetího patra, tam se odehrávala hádka, nebylo to snadné, ale věděl, že má chytrost, aby přežil a musel přežít problém. Poté, co si Zé bola sundal tepláky a držel je v ruce, se pohádali; věděl jsem, že Emilio vyhraje, ale nikdy jsem si nemyslel, že to skončí takhle, Zé bola ho chtěl poslat ze třetího patra, chytil ho za nohy, Emilio udělal to, co se naučil, v krajním případě jsem to já, kdo se musí zachránit, chytil ho za krk a donutil ho, aby se zlomil, jinými slovy, v okamžiku, kdy ho chytne za krk, nepustí, před ním bylo zábradlí nebo u vchodu do cely, to je jedno, a to neposkytovalo moc jistoty, v tomto případě se to stalo nepředvídatelným, od prvního okamžiku jsem si myslel, že spadnou, jinými slovy jsem předvídal akci, Ale pak mě napadlo, a to jsem měl ještě pár vteřin po tom, co jsem to viděl a předvídal, a myslel jsem si, že se to nestane, ale stalo se, Emilio chytil za krk a nepustil se, a se silou, kterou Zé bola ukázal, spojil dvě monumentální síly, neutíkat, když jsi v právu, to byla vždycky naše výchova, spadli ze třetího patra, dokonce jsem si myslel, že škody budou větší, dokonce jsem si myslel, že jeden z nich může v té situaci zemřít, ale naštěstí se zachránili, síla rozumu vždycky zvítězí, myslím, že takový je život, teď jsem trochu odbočil od tématu, k

umět vysvětlit celou cestu, kterou jsme ušli, v rámci tohoto kontextu, v němž se stále setkáváme s lidmi, udržujeme s nimi kontakt, protože jsou to právě oni, kdo nám pomáhají mluvit a diskutovat o situacích, je to všechno hezké, když se to tak vidí a dělá, můžeme mít i život spojený s drogovou závislostí, ale cítíme se dobře, protože jsme závislí na drogách, ale jsme lidé, kteří debatují o tématech, o nejrůznějších tématech, hodně čteme, abychom mohli diskutovat, vždycky to byla naše silná stránka, čist, ale jak už jsem řekl, chtěl jsem jen demonstrovat, proč říkám, že jsem nikdy neměl dobrý pocit ze Zé bola, Zé bola si zlomil ruku, Emilio nic neutrpěl, nic se mu nestalo, ale ten den šel do nemocnice, pro jistotu. Zé bola strávil ve vězeňské nemocnici asi tři týdny, dali mu do ruky platinu, to byl největší problém, který měl, byl jsem upřímně rád, že se z toho dostali, odpustil jsem mu tu akci, ale vím, že měl vždycky ke mně zášť, ale to je , pochopil jsem situaci, nechal jsem ho jít.

Bylo to dopoledne, možná kolem jedenácté, kdy Zé bola také odešel do bezpečnostního pavilonu, věděl jsem, že je s ním Hugo, jsem ho viděl, byli v bezpečnostním pavilonu.

a ve vězení přijali nejtvrďší sankci, které se říká "manko", to je izolace, na cele nesmíte mít nic kromě základních věcí, máte ručník, máte prostěradlo, máte knihu na čtení, nesmíte mít v cele zapalovače a jste zavřený 23 hodin denně, to vždycky těžko překonává, ale nakonec si na ty sankce zvyknete, protože už jste to zažil, být v trestu, být v takové situaci, ale nelíbilo se vám tak žít, věděl jste, že kdo chodí v dešti, zmokne.

Všechna příkoří způsobená jemu i těm, kteří si odpykali trest, a tím by vše skončilo, ale ne, Hugo při loupeži dvakrát bodl Delfima do břicha, špatně s zacházeli, aby ho okradli o málo, o pár gramů heroinu a asi 30 escudos, to by bylo asi 10 gramů, člověk, který by zaplatil za svou přezdívku Delfim, o patinhas, patinhas, protože byl ve vězení za přepadení vlaku, byl zabit, hodně se o tom mluvilo a vědělo, v té době to špičková loupež, protože šlo o hodně peněz, byla to přehnaná částka, v té době to byly vlaky, převážely peníze z bank mezi Sintrou a Lisabonem. Loupež se odehrála těsně před nádražím Sintra-Lisabon a byl tam mrtvý muž, ale nikdy se nepodařilo prokázat, že to byl on, kdo spáchal vraždu, nikdy

Podávalo se jim dokázat, že byl skutečným strůjcem vraždy, ale byl odsouzen a během pobytu ve vězení u něj několikrát provedli razii, aby získali drogy, nikomu je nedal, prodával je, drogy si nechával sám, v cele našel trezory, jen s bičem se tam mohli dostat, ale to je zatím všechno.

Měl Patinhas, kterou dostal proto, že nikomu nevěřil, nikomu nic nedal, věděl, že jedna ruka ruku myje, jinými uměl dát, aby vydělal, uměl pomoci, když ho lidé o pomoc požádali, a Hugo byl vzpurný chlapec, byl nafoukaný. Po těchto událostech následoval sled, Delfim byl přeložen do Coimbry, Tiquinho do Židovského údolí a mezitím i já. Byli jsme v roce 1998, přesněji řečeno; bylo to v roce 1998, červen, 27. června, to už jsem se s Hugem rozešel, byl v jiné cele, byly tam faktory, k tomu vedly, ostatní soudruzi, ho hledali, byli sami pirani, protože každý den ukradli asi 30 až 40 gramů, aby je vykouřili a zkonsumovali, přitahovali davy, protože byli vždycky orientovaní, říká se tomu sekvence drogové závislosti, a to bylo v , kdy opustil manko, rozhodli jsme se, že zůstaneme v jedné cele, ale ty pirani o tom vždycky mluvili.

Vzal jsem jim manévrovací prostor, protože věděli, že já jsem ta pravá piraña, přitahoval jsem přátele, protože jsem uměl vycházet. Věděl jsem, jak vyjít s kontextem situace, a to ti lidé, kteří se mnou žili v okolnostech okamžiku, dělali, říkali o mně špatné věci, mluvili o mně špatně, a to všechno s úmyslem, aby mohli využít toho, co dítě dostalo, chtěli pozornost pro sebe a chtěli mít pozornost pro sebe, aby oni mohli být těmi, kdo se budou mít dobře, Mně to nevadilo, věděla jsem, že život je takový, každý se chce mít dobře a být vděčný za to, co dostává pro svůj vlastní prospěch, ale oni byli ti, které jsem vždycky potřebovala, oni potřebovali mě taky, Stali jsme se jednotnou silou, jinými slovy, kdyby chtěli loupit, měli by naši pomoc, ale taky by za to zaplatit, a tehdy mě přeložili na kurz do Vale de Judeos, už jsem byl dva nebo tři měsíce v kurzu, když Hugo Rasta byl přeložen do Vale de Judeos, Když přijel, přivítal jsem ho jako bratra, protože jsem s ním už měl přátelské vztahy. ve Vale de Judeos jsou čtyři oddělení, oddělení A, B, C a D, já jsem byl v D, byl jsem na oddělení s Delfim, který už byl převezen z Coimbry do Vale de Judeos, a tehdy jsem Hugovi řekl, jestli chce zůstat.

v mé cele, chtěl, ale byl tu ještě jeden problém, kterého se bál, protože se už v Linhó pokusil zabít Delfima a dvakrát ho bodl, chtěl sem poslat toho muže ze třetího patra a jeho bratranec Bento mu v tom zabránil, ale nechtěl zůstat se mnou v mé cele, ne proto, že by nechtěl, ale bál se Delfimovy pomsty, už ve vězení dělal různé věci, měl respekt, byl to člověk, který se snadno mstí, a byl známý, ale já mu řekl, ať na to zapomene, ten člověk ti nebude, to nikdo, já měl s Delfimem dobrý vztah, několikrát jsem mu řekl, že se mi nelíbí, co mu udělali, a on mi řekl, že už zapomněl.

Dělal jsem si diplom a tyhle převody pocházely ze zásahu, který se stal v Linhó. Hugo Rasta a Cadete byli obviněni v případě vraždy, která se stala v Linhó. Byli jsme docela mladí a pocházeli jsme z Linhó, mohl bych vyjmenovat všechna jejich jména, ale nebudu jmenovat jen pár, Tiquinho, Jonhson, skutečný fotbalista, reprezentoval všechny týmy ve věznicích, kde byl nebo byl, Toni Gaivota, toho přeložili, protože v Linhó provedl také několik loupežných přepadení drogových dealerů, byl tam také Zé Tó, s tím jsem hodně žil, ještě nebyl ve vězení, žil jsem s ním pod jednou střechou, s několika kamarády.

Já měl svůj, on svůj.

Ale zvědavost tohoto příběhu byla pro mě obrácená, stýkal se s dívkou, která užívala koňské drogy a také se prostituovala, vlastně obě byly prostitutky, nelíbilo se žít v závislosti na ženě, ale měl jsem ji rád do té míry, že jsem s ní žil. V té době jsem bral jenom kokain, moc se mi nelíbilo, že bere heroin a kokain, ale udržoval jsem ten vztah, měl jsem ji rád a Zé Tó a Ana byly taky drogově závislé a zajímavé na tomhle příběhu je, že jsem Zé Tó vždycky říkal, ať nechá koně, vždycky jsem říkal, že nebudu brát heroin, později jsem se stal závislým ve vězení a v té době jsem byl v Židovském údolí, Rasta a Tiquinho, byly tam dobré časy, na trhu bylo hodně materiálu, jinými slovy, bylo tam hodně drog a Vale de judeus je respektovaná věznice, kterou prochází mnoho mužů odsouzených k nejvyšším trestům a vždycky měla pověst nebezpečného vězení, vždycky se tam vraždilo, takže to byla věznice s těžkou pověstí.

Protože na trhu hodně materiálu, každý chtěl prodávat, aby měl více materiálu, a tak začal spor mezi Delfim a Pinocchiem, který byl ve vězení za mezinárodní obchod s drogami,

byl vůdcem, a protože ten člověk už měl za sebou záznam ve věznicích od severu po jih Portugalska, začalo to, co jsem nechtěl vidět ani vědět. Pinocchio zaplatil Hugovi velké množství drog, aby zmlátil Delfima, a ten se do něj pustil a brutálně ho napadl v šatnách, to všechno ze žárlivosti; Delfim prodával větší baličky a ty jejich byly slabší, proto mu Pinocchio zaplatil, aby zmlátil Delfima.

Nebyla to moc příjemná událost, ale přišel čas, protože jsem už měl interní záznam a už jsem si odpykal několik trestů, začal jsem problémy, začal mě pronásledovat chlapík jménem Marcao, byl ve vězení za vraždu svého bratra, A protože jsem potřeboval každý den kouřit, začal jsem dělat sbírky a právě při jedné z těch sbírek se objevil ten Marcão, nechtěl mi dovolit, abych si ty peníze vzal, myslel si, že na to má právo, protože tam byl víc let než já, nastražil to na mě, jinými slovy chtěl mi zabránit, abych si ty peníze ze sbírky nevzal, protože on měl taky peníze na sbírku. Proběhla mezi námi výměna slov, při které ukázal svou fyzickou sílu, ale nic se nestalo a já odešel s penězi, ale to byl začátek získání nepřítele, dokonce jsem hrál fotbalový zápas, ve kterém šlo o objem tabáku pro tým, který vyhrál, on hrál za tým soupeře a já se s ním setkal.

Šel jsem hrát se skupinou, která přišla z Linhó, tu moji tvořili Toni Gaivota, Jorge, Zé Tó a Luís a my jsme byli sportovci a věděli jsme, jak hrát, chtěli jsme vyhrát, i kdybychom měli soupeře podcenit, a to se stalo, prohráli jsme, prohráli jsme zápas, protože jsem byl hlavou sázky, věnoval jsem svou televizi v touze vyhrát svazek, věnoval jsem ji Ramonovi, nechtěl jsem prohrát, řekl jsem, že , všichni se na mě naštváli a dožadovali se volume tabáku, ale mlčeli, v tu chvíli Marcão pořád říkal, že chce volume, a já jsem to přijal, protože jsem neměl pravdu, byla to dohoda o hře, byl to sportovec, vždycky bojoval z rozumu a problémům, když musel. Pokračoval jsem dál, ale ten kluk se mě pořád snažil vyprovokovat; jednoho dne jsem se chystal jít na tesařský kurz, proto jsem tam šel, do údolí Židů, ten den se stalo nevyhnutelné, bachař mi šel otevřít celu, málokdy se mi stávalo, že bych zůstal v cele, ale ten den jsem byl frustrovaný, málo jsem kouřil drogy, chystal jsem se sejít po schodech na kurz a objevil se Marcao, vrazil do mě, protože byl frustrovaný, a když už tam byl provokativní materiál vůči mně, neváhal jsem, dal jsem mu pěstí a on zareagoval, ale nic neudělal.

měl šanci, už ho měl nastudovaného, byl to rváč, ale zoufale provokoval, co se stalo, bylo to senzační, slovy, žádný trest jsem nevykonal, protože ten den tam byl vedoucí oddělení, Eduardo, tak se jmenoval, muž asi dva metry vysoký, fyzicky silný, byl to čestný člověk, byl to poctivý člověk a nechal to tak.

Pokračovala jsem v cestě, stále jsem si dávala pozor na jakékoli jeho návrhy, protože jsem si byla vědoma, že si vzal nějaký čas na to, aby mě vyprovokoval, a tak jsem si dávala pozor, což máme všichni instinkty, zdravý rozum nazval ženy šestým smyslem, ale mají ho i muži. Šestý smysl je nepředvídatelný, je to vědění, jak si hrát, a vědění, jak být a respektovat, nic se potom nestalo, snažila jsem se potom provokovat, ale nepodařilo se to, protože moje jádro bylo silné, zajistil ho Hugo Rasta, jeden z nejváženějších mužů v době, kdy jsem žila v klášteře, jen jsem ho nepovažovala za prvního, protože první jsem byla já; všechno, co se naučil, odvahu, kterou projevil, já už jsem tu odvahu měl a už jsem prošel, vstřebal jsem, vstřebal jsem tu odvahu, že jsem tam měl bojovníka, věrného muže, básníka, muže, který měl rád poezii, ale i v tom jsem byl lepší než on. Rád jsem ho poslouchal, napsal jsem několik veršů, jeden z nich jsem mu věnoval,

Byl jsem nejlepši, byl jsem charismatickou postavou doby, kdy jsem utíkal, byl jsem mazaný, byl jsem silný, byl jsem bez zábran, dokázal jsem se mstít uprostřed, kde jsem žil s ostatními vězni, mnoho jsem jich chytil, ale byli to všechno mírumilovní lidé, lidé, kteří pracovali, ale já ne. Když jsem přestal pracovat a získal titul, stal jsem se tím, čím jsem se stát nechtěl, lvem temnoty, vrátil jsem se do Linhó, tehdy se všechno obrátilo v můj prospěch, protože jsem se vrátil do domu, kde jsem už byl a vládl, to bylo potvrzení mého bytíznovuzrození nadvlády, kterou jsem v tom domě už měl, protože jsem si udržel respekt, bylo to těžké, a tak jsem se rozhodl hledat snazší způsoby přežití než ty těžké, které jsem už našel.

Je to ústřední vězení v Lisabonu, jsou v něm umístěni nejružnější parchanti, kteří v životě existují, někteří z nich šli do zločinu náhodou, jiní šli do zločinu ze svědomí, vždycky tam byl faktor dobra, nebál jsem se ničeho víc než sebe, protože jsem už všechno udělal, z toho, že jsem byl ten dobrý, ten přítel, ten ochránce, ten smířlivec, ten, který chápal všechny situace, které byly trpké, které mi říkali ti, kteří se ventilovali, protože jsem cítil velký soucit, vzal jsem na sebe smysl pro jednotu a nechtěl jsem vstoupit do rozčarování. Pokračoval jsem v cestě za podmíněčným propuštěním, ale čekala mě ještě dlouhá cesta.

Rozhodl jsem se, že nebudu dělat nic, co by mi uškodilo, ale budu pracovat na tom, abych získal svobodu. Všechno se zkomplikovalo, protože jsem stál proti dobře strukturovanému vedení, ale s tímto vedením jsem mohl všechno vyhrát. Tehdy jsem nepřijal, že motiv tohoto vedení je tak tvrdý, že je to autoritářský režim, protože jsem nebyl připraven přijmout tento režim, chtěl jsem se co nejrychleji dostat z vězení, ale bylo to ještě složitější, ale to nechám na pozdější čtenáře, aby pochopili celou cestu, kterou se mi nikdy neomrzí opakovat, což bylo těžké, protože to bylo v době přechodu Manuela T.; ředitele, kterého jsem poznal.; ředitele, kterého jsem poznal, nahradil João G., muž, který přišel z Macaa, bývalý inspektor soudnictví, muž, který už zažil útok mafie, která se v Macau usídlila, přezdívaná 24 kilates, bylo zabito několik strážců, při výkonu funkce, protože patřila portugalské správě, proto poslali veřejné posily, aby sloužily národu.

Přežil útok, unikl, ale jeho tělesná stráž byla zabita, šel nahoru, dostal se do správy Linhóa, čestného muže, líbil jsem se mu, když mě viděl, poslal mi zprávu, že má ve mně důvěru, ale mně to bylo jedno, protože jsem si uvědomil proměnu bytí, považoval jsem se za krále

šorpion, ten s jedem v krvi, nevolal jsem ho, a protože jsem to neudělal, prohrál jsem.

Začalo to minimálním trestem v ubytovací cele, byl to trest, nebyl tvrdý, ve společenském rytmu věznice se považoval za zcela normální trest, ale pro mě se stal noční můrou, takový trest jsem nepřijal. Ředitel João G. přišel do mé cely, aby si se mnou promluvil, aby mi pomohl, já jsem tuto pomoc nepřijal, byl jsem podezřívavý k přesvědčení, protože měl pravdu, požadoval na oplátku přímou spolupráci ve všem, co chtěl vědět, nebyl jsem ochoten to udělat, protože mi nikdy nepříslušelo spolupracovat v těchto službách, ale byl to důkaz, jaký je to dobrý člověk. Z tohoto trestu přišlo to nejhorší, vzal jsem si dva psychotropní léky, u mého okna byli: lovec, Chibanga a Piranha, byl to lovec, kdo mi dal ty dva psychotropní léky, kolem prošel vyšší, byl to člověk, který mě přivedl do cely trestu, jmenoval se Sampaio Protože na mě ještě působily psychotropní látky, rozzuřilo mě, když jsem viděl, jak Sampaio prochází před mou celou, rozbil jsem celou celou, zapálil matraci, dostal se ven, když mi šli bachaři na pomoc, utekl jsem, šel jsem na dvůr, vzal jsem klacek a dva kameny a pravou ruku jsem si nechal napsat, pomsta, krutá touha. Ten den jsem byl připraven zabít dozorce nebo kohokoli jiného, kdo by se objevil.

Ale oni byli chytří jako vždycky, přišli si se mnou promluvit, neměli jiné východisko, protože věděli, že jsem rozzuřený a že mají celé křídlo, které mě bude bránit, když to prohlásím, ale já jsem nezůstal , protože jsem nevěděl, jak bojovat, aniž bych měl pravdu, po několika hodinách jsem přijal vykoupení, to znamená dobu, ve které jsme ukončili jednání, a abych toho moc neudělal, přijal jsem, že mi dají dvacet dní v kárné cele, to znamená kulhání, protože tehdy jsem potkal Alfréda M., PSP, bývalého grázla, darebáka a pacholka, využil svého stavu, aby mohl pracovat jako takový, aby mohl začít pracovat v mafii, byl to tvrdý chlap, protože už byl mistrem boxu ve střední těžké váze, dobře jsem ho znal, a tehdy, když jsem spadl do kárné cely, jsem měl epizodu, kterou jsem nechtěl a která ho mohla připravit o , protože už měl za sebou historii s černochoy, kteří si šli odpykat kárný trest, Bylo to těžké období, už jsem věděl, o co jde, a už jsem nahlas říkal, že si od něj takovou nakládačku nenechám líbit, protože vedení bylo podezřelé, mafie byla nastražená, všichni černoši, kteří padli do káznice a dopustili se nebo dostali nějaký trest za nerespektování dozorců nebo služeb, personálu nebo vedení, zaplatí prostřednictvím Alfréda M., Byl to bývalý esenbák, bývalý policajt, znal jich spoustu a já už jsem ho jako takového znal, ale když nahlas prohlásil

Věděl jsem, že Alfredo M. za mnou přijde, ale v tu chvíli jsem udělal chybu. Pokusili se mě zabít, když jsem se chtěl jít osprchovat do šatny, nepodařilo se jim, byli tam s ním další dva policisté v ochrance, kteří mě nedokázali zastavit. Tehdy jsem jim ukázal, že chci mít svůj důvod k životu; byl mi vštěpován jako záležitost bairrista, protože jsem už žil v sousedství.

Brzy jsem přišel o otce, brzy jsem dospěl, a to se odrazilo na mém pozdějším, protože je to zkušenost a transcendence budoucnosti, na ni dopadá způsob života výchovy, a když je drsný, jsme nuceni mít drsnější výchovu, brzy to přináší to, co asi nikdo nechce.

Tehdy pominula fáze Marcaa, tehdy jsem začal chtít víc rozumu, muselo dojít k rozhodnutí na úrovni kamarádů a vedení, ale věděl jsem, že dozor, který se skládal z hlídačů a manažerů, se mi postaví do cesty, podařilo se mi získat a postavit do cesty jinou bytost, která ale nebyla ničím víc než bytostí jako já, někdy je to otázka možností, hledal jsem, hledám a budu hledat, abych měl duši lusitana, jsem potomek portugalského plemene divokého plemene,

Je zřejmé, že dědičnost existuje. Někdy si klademe následující otázky: proč existujeme, kdo jsme, kde žijeme? To jsou otázky, které nás nutí pochybovat o tom, zda můžeme žít, ale víme, že musíme zvítězit, všechno bylo naprogramováno tak, jak to má být, pokračoval jsem na své vězeňské cestě, později se po Marcaově boji objevila skupina, která tvořila dozorčí službu zvanou vězeňská stráž, chytal jsem hodné kluky, chytal jsem všechno, ale upřímně řečeno, oni taky chtěli jen žít, nikdy mi nechtěli ublížit a já to chtěl ignorovat, no vidíte, včas jsem se nenaučil, že nelze vždycky vyhrát, byl jsem na nehostinném místě, na místě, kde život neměl žádnou cenu, neměl jsem zájem vážit si pravého smyslu člověka jinak než sloužit.

Sloužil jsem, sloužil jsem všemu, čemu jsem sloužit musel, byl jsem poslušný, věděl jsem, že v politické moci, ve společenské moci, v represivní moci je vždycky jedna věc, musíte umět odpouštět. Mohl jsem být hrdina, kterého uznávali, vrátil jsem se do židovského údolí, dokud mě nevyhodili z kurzu, vrátil jsem se do údolí, našel jsem stejné vedení v Linhó, protože oni byli to, co jsem nechtěl najít, vzbouřil jsem se proti všemu a všem za všechno, co jsem prožil, se to dělalo, žil jsem se všemi muset udělat, abych to všechno přežil čemu může čelit, protože nepřátelé byli mocní.

Byly to stroje, které všechno pohltily, říkalo se jim piraně, jinými slovy, musely všechno přežít, byla tu diplomatická část, navazování vztahů, jinými slovy, máme vychovatele, máme asistenta, psychologa, lékaře a právníka, k čemu to je, když si vlastně nemáme co říct. Měl jsem lásky, platonické lásky, které se dostávají do cesty bytí, v tomto případě člověka, už jsem měl všechny radosti života, miloval jsem ženu, která stále zůstává v mém duchu v mé duši v mém životě, byla to intenzivní vášně, jeden z nejtrvalejších vztahů, které mohou existovat, které jsou dlouhodobé. Milovat, bavit se, milovat bytost je potřeba milovat bytost ve své rozkoši, abyste přežili.

Příběh jde přímo k poslední okolnosti bytí, všichni mě už znali, chtěli mě podrobit zkoušce, čelil jsem všemu, čemu jsem musel čelit, od nejhorších nočních můr, které se učíme před spaním, jsou to příběhy, které vypráví otec a matka, abychom mohli žít v harmonii a pohodě, aby blahobyt mohl převládnout a abychom mohli zachovat dary dědičnosti od počátků bytí, vše, i když je pohlceno velikostí, rozlehlost je nesmírná, pokud mluvíme o spojení, rovných právech

být. Všichni jsme byli pověřeni posláním, to trvá, bude se dále rozvíjet, budu se nadále starat o to, aby rostlo, s elánem, přesností akčních momentů, k tomu budu muset mít přesnost. Je to s odpuštěním, pokračoval jsem v životě, jak jsem musel, a chytil jsem poctivé, opravdové lidi, bylo to všechno skvělé, chytil jsem lidi schopné všeho, byli odhodlaní ke všemu, protože jsem měl smysl žít jako oni, ale chtěli být chytřejší, ve všem jsem je předčil, uměl jsem spojit jejich chytrost se svou moudrostí, byli mazaní, ale vždycky chtěli být víc já, ale spojil jsem jejich chytrost, uměl jsem si hrát, hrál jsem si i s jejich znalostmi s mými. Dál jsem žil v ústraní, v klášteře, byla to těžká doba, bez ohledu na to, kolik krásy jsem viděl, bez ohledu na to, kolik soucitu jsem musel mít, věděl jsem, že existuje jen jedna cesta ven. Nikdy jsem nechtěl nikomu ublížit, jen jsem si přál, aby mě nechali žít, a tak jsem se vydal do boje, který byl neustálý, protože všichni byli silní, všichni byli bytosti, ale to mě nezajímalo, ani jsem neměl nic společného se zbytkem příběhu, který bude . Byl jsem tvrdý na své kamarády, na všechny, nikoho jsem si nevybíral, jen jsem chtěl udržet hierarchii vězení a to jsem dělal, všichni mě poslouchali, když jsem chtěl, ale také jsem je nechal žít, byl to můj způsob, drogy pro mě kouřily a oni mohli dobře chodit, byli tací, kteří na mě volali, abych přestal, protože cesta byla těžká, těžká cesta

Nebylo jiné volby, nebylo úniku, buď vyhraješ, nebo zemřeš.

Přes to všechno se mi podařilo najít těžkou cestu, věděl jsem, že se můžu dostat ven v polovině trestu, věděl jsem, že se můžu dostat ven i na konci trestu, všechno jsem obrátil, jinými slovy, nedělal jsem si starosti, protože jsem byl v pohodě, měl jsem věznici pod velením, byli tam všichni moji kamarádi, tehdy mě ještě víc rozzuřil pocit bytí, věděl jsem, že mám spojence. Šel jsem cestou zla, tak mě vykládali, myslel jsem si, že jsem lev, ale byl jsem závislý na heroinu, těžká věc, konzumovat. Šel jsem do boje, do boje, který nemá obdoby, čelil jsem soudcům a vychovatelům a asistentům, šéfovi stráže, párkrát jsem z nich těžil, ale ne mnoho, ale nestačili říct, že jsem v pořádku, protože následování mi přineslo problém, největší problém ze všech, který je, jsem, nebo nejsem, chci, nebo nechci, jinými slovy, všechno, o co můžeme usilovat, bylo pokračování všeho, co jsem se naučil, ještě lépe, zažil jsem situaci po rozchodu otce a matky. Otec byl v armádě, matka v té době nepracovala, pak přišla pracovat jako uklízečka do firmy Curry and Cabral, pracuje tam dodnes. Maminku jsem měl rád, s tátou jsem se nenaučil žít, jinými slovy, žil jsem, ale zůstal jsem.

Vždycky jsem byl na pochybách, protože neměl dobrý charakter, jinými slovy, jeho povaha byla vrtkává, byl to voják, který měl práci v portugalském státě, a já jsem chtěl víc, jinými slovy, víc než to, co vybudoval. Nicméně dědičnost se vytvářela, nebo spíš jsme si zvykli být malí, vždycky bereme v úvahu, kdo nám dává, to bude to, co říkali všichni filozofové, přiblížení se příkladu rodičů, protože příklad, který nám je dán, když se narodíme, je ten příklad, který máme následovat toho, kdo nás uvádí do světa, v tomto případě to bude globální případ, tam je otec a matka, to byla práce, která byla závěrem mého dospívání. Stal jsem se tím, čím jsem, pokornou, mírumilovnou bytostí, která umí žít, považují mě za typ, za toho, kdo chodí a musí se živit, stal jsem se skutečnou bestii, už nikdy jsem nečelil vězení stejně jako dřív, stal jsem se dokonalým zabijákem všech situací, protože jsem se chystal žít, a oni věděli, že jsem ochotný zabít pro obživu, vybrali si jako vždy skutečný typ, toho, kdo ovládá všechny situace, přísahal jsem si, že jim neublížím, pokud oni neublíží mně. Pokračoval jsem dál, rozzuřený, vždy pozorný ke všem pohybům nebo reakcím, ať už byly jakékoliv, na globální úrovni společníků, směrem ke všemu, co zahrnuje veškeré bytí ve světě spravedlnosti, za to všechno jsem zaplatil cenu, která se těžko platila, za to všechno se to všechno vložilo do mé události, všichni mě znali a já je také.

Znal jsem všechny, byla to dokonalost hry, byla to jednota, jednota těch, kteří žijí společně a jsou v každodenním kontaktu s obyvatelstvem, bez ohledu na situaci; jako tygr jsem byl, neuměl jsem odpouštět, vlastně se mě báli, měli ke mně respekt, nebylo co řešit, mluvíme o vězení, mluvíme o spoustě věcí, zahrnuje to hodnotu, kterou je těžké získat, svobodu, pokud procházet nejtěžšími situacemi v životních závislostech, návyky, které mohou vést k přehánění, když mluvíme o konzumu, jsme konzumní bytosti, jako takový jsem se stal nepřemožitelnou šelmou, říkal jsem si lev, bojoval jsem proti šelmám stejným jako já, s ještě tvrdšími znalostmi, ale neuměl jsem odpouštět.

Věděl jsem, že je mnoho zkurvysynů a že jejich životní zkušenosti byly různé, někteří byli dětmi dobrých lidí a jiní byli dětmi špatných lidí, jako všechno chci potvrdit přítomnost všeho, co má společnost na rozdávání, nechávají identické situace plynout, aniž by něco dělali, každý se musí mít dobře, žijeme ve společnosti, kde se každý chce mít, ale to je ta krása vidět bližního, blízkost, když přijdeš pro dobro, tak tě přijmu, když přijdeš pro zlo, tak tě přijmu špatně a vezmeš si všechno, všechno moje zlo, ale taky vím, že musím jít, nemůžu být tak tvrdý, jsou to víc než moje děti.

matky, musel jsem si jich také vážit, stanovil jsem si pravidlo, aby se všichni měli dobře, s vědomím, že kriminalita přetrvává a potřeba je velká, nechal jsem se strhnout událostmi, stal jsem se takzvaným narkomanem, tím, kterým všichni opovrhují, ale měl jsem hodnotu a byl jsem uznávaný, nikdo, nikdo mě nehodlal znevažovat, bez ohledu na slabost, kterou jsem v tu chvíli cítil. Všichni mě uznávali a respektovali, chtěli ode mě víc, musel jsem být příkladem, musel jsem být laskavější, poddajnější a láskyplnější.

Doplatil jsem na jsem jim neukázal to, co ode mě chtěli vidět, byl jsem tvrdý, hrubý, dělal jsem všechno ve prospěch svého rozhodnutí, mohl jsem vydělat víc, mohl jsem mít ze všeho dokonce větší prospěch, měli mě rádi, dokonce mi řekli své sny, ale stal jsem se bestii, kterou jsem chtěl být. Bylo to kvůli situaci, v níž jsem žil, kvůli uzavřenosti, izolaci, měl jsem i ženy, všechno bylo podřízeno platonické lásce, miloval jsem je, miluji je.

Šlo jen o to, žít okamžikem, měla jsem velké platonické i milostné lásky až do bodu kontaktu, ale vždycky jsem se vyhýbala tomu, abych někomu zkazila život a mohla si dopřát krásné potěšení, nemyslela si, že je to nutné, už tak jsem byla v pasti, nehodlala jsem nikomu kazit život, pokud on nekazil ten můj. Pořád jsem byla , pořád jsem byla

milovat tak, jak jsem jen uměl, všichni byli součástí mé lásky, protože mě milovali, upřímně, vážili si mě, to já jsem nežil dobře, byl jsem uvězněn, věděl jsem, že musím bojovat, abych získal zpět vše, co jsem ztratil, svobodu, ale tehdy jsem nevěděl, jak přestat, ředitelé, asistenti, vychovatelé, bachaři mě chtěli obměkčit, pochopil bych to, ale musel jsem také přestat, přestat se vším, krást, užívat, ničit životy druhých, Ale já jsem byl vždycky hodný, nikdy jsem nikoho netýral, nikdy jsem nikoho nemlátil, pokud jsem k tomu neměl důvod, a i kdybych ho měl, bylo by pro mě těžké, kvůli lidskosti jako takové, vždycky jsem bral ohled na morální hodnoty, na hodnoty každé scény, protože jsem taky bytost, ale oni věděli, že je čeká největší bestie, s jakou se kdy setkali, ale všechno jsem to měl naprogramované, protože jsem to tak chtěl, nechal jsem je čekat, ve strachu, že prohrají. Všechno to bylo o účelnosti, byla to účelnost vstávání, konzumace a dominance, uvědomil jsem si to brzy, ještě než jsem šel do vězení, byly to těžké hodiny, dny, které nikdy neproběhly, roky, které jsem si musel odsloužit, dominoval jsem, protože jsem musel ovládat situaci, přišla vzápětí, dokonce jsem žertoval, ale ten žert mě stál. Protože ta opice, co si hraje, opice, co si hraje s maminčinou pičou, umírala jsem ve hře, protože jsem se uměla ovládat. Byl jsem na denním tréninku, chtěl jsem si trochu zacvičit a požádal jsem ho, aby šel cvičit se mnou,

Byla jsem slabá postava, bylo to jen tak, stiskla jsem mu krk, ztratil vědomí, ale v tu chvíli jsem v sobě cítila tíseň, kterou jsem nechtěla dělat, jak mi bylo ukázáno, hrála jsem si, podívala jsem se na něj, vstala jsem a on šel se mnou, řekla jsem mu, jestli je všechno v pořádku, v rozporu s tím nebyla žádná odpověď, ale když jsem se na něj podívala, měla jsem pocit, že se opravdu stalo, protože ztratil vědomí. Byl jsem, neuvědomoval jsem si, jak jsem silný, a to byl začátek pekla, kterým jsem si už :

- Jsi v pořádku? Měl jsem o tebe strach.

Vždycky jsem s ním měl pro tu chvíli soucit, nechtěl jsem mu ublížit, díval jsem se na něj, abych utišil všechno zlo, špatně jsem ho pochopil z výcviku, bylo to z mé strany přehnané, nakonec se zabil, to všechno v naději, že jednou bude v údolí židů.

Doufal jsem, že budu žít v židovském údolí, bylo to pro mě prosté rozptýlení, jinými slovy, byl to trénink, na který jsem nebyl připraven, moje síla byla na vrcholu, dominoval jsem, protože jsem uměl dominovat, ale jak už to v životě bývá, za to, že jsem byl příliš velký muž, jsem ve vězení zaplatil vysokou cenu, odseděl jsem si až 5/6 trestu, jinými slovy, jakýkoliv

Vězni s trestem delším než šest let mohou využít 5/6, je to zákon.

Ale máme tu střed věty, asi 2/3 a pak 5/6. Já jsem se dostal ven v 5/6, to byl všechno program, který měl prospět mému životopisu během mého života ve vězení, zavřený, jednal jsem s dobrými lidmi, s lidmi, se kterými jsem jednal, kteří byli součástí vedení, s lidmi, které jsem mohl mít i rád, kdybych chtěl, pak od tabáku a dál to nešlo, cítil jsem k těm lidem obrovskou nenávist. Byli to lidé, kteří mě nic neznamenal, jen pro šéfy kvůli povinnostem, které vykonávali. Byla tam jedna zástupkyně vedoucího, které jsem si velmi vážil, byla to první žena, která ode mě dostala výzvu, byl jsem loajální, ale pak jsem si myslel, že jsem udělal chybu, byla to ona, kdo mi odmítl první nejisté propuštění za deset let věznění. Nevázila si mě a požadovala, abych se podrobil testu na drogy, ale byl jsem příliš mazaný na to, abych si uvědomil, že tím to skončí, a tak jsem byl po žádosti, kterou jsem podal soudci, předčasně propuštěn. mi udělila čtyři dny dočasného volna pod podmínkou, že mě vyslechne vedoucí, a oni to nařídili, udělila mu čtyři dny dočasného volna, prodlouženého pod podmínkou, že podstoupí test na drogy, jinými slovy manévr, vždycky věděli, a já ho také mnohokrát podcenil, ale vždycky jsem si ho vážil, protože si zasloužil můj respekt. Byly to bytosti, které

dělali, co mohli, ale stalo se, test vyšel pozitivní na užívání opiátů, tedy heroinu, marihuany, hašiše, ale já jsem hrál ve svůj prospěch, když jsem žádal, tvrdil jsem všechno, co jsem tvrdit měl, protože jsem byl konzument, požádal jsem svou lékařku Anu F. o lék, protože to bylo pod nebo přes vyhocenou hádku, že jsem k ní šel pro pomoc, protože mi se vším pomohla, požádal jsem ji o lék, který se jmenuje Tramal, a to byl moment, kdy jsem cítil, že mám spojence, doktorka Ana F. nebo Tramal obvinil opiáty za běžných okolností, to byla situace, ve které bych byl čistý. V testu na drogy jsem měl pozitivní test na opiáty, tehdy jsem si dal dohromady 2+2, jinými slovy, lékařka mě očistila od testu na drogy, pomohla mi, předala potvrzující dokument k otázce, test na drogy, stejně jako já, se odvolal proti rozhodnutí, které bylo učiněno, mým právem bylo , odvolal jsem se a podal žádost k nejvyššímu soudu, soudci trestního soudu, je to nejvyšší soud pro vězně, aby byli poslání na svobodu, s výhodou, že si užijí prostřední 2/3 trestu, následovala bitka, fyzicky jsem napadl vězeňského dozorce, nebylo to proto, že bych chtěl, on hledal, moje pověst byla ve vězeňském prostředí skvělá, respektovaná, ale já jsem si ten respekt, úctu, respektováním vybudoval, věděl jsem, že jsem

Nemohl jsem hrát proti systému. Systém převládá sám o sobě, protože musí existovat společenský řád, všechno, co bys mohl chtít, blahobyť, rozhodnutí byla různá, měl jsem všechno, všechno, co bylo v mých silách, abych mohl využít 2/3 trestu, protože moje pověst byla mezi dozorci a mezi kamarády obrovská, byli bachaři, kteří mě také chtěli napadnout, a všechno na psychické, fyzické úrovni a všechno ostatní, na co si vzpomenete, protože jsem věděl, že by se to mohlo stát v případech, které jsem musel sledovat, slyšení svolána i na polovinu trestu 2/3 a 5/6, žádost byla založena na čistotě mé zprávy v otázce screeningu konopí; v té žádosti jsem soudci řeklže analýzy ukázaly šamon nebo hašiš, ale protože jsem společenská bytost, nikdy jsem nežil v ochraně uvnitř věznice, jinými slovy jsem se musel vztahovat ke zbytku vězeňské populace a soudci jsem řekl, že jsem v té době nic nekonzumoval, ukázalo to jen hašiš, takže bylo logické, pokud jsem byl s lidmi, kteří konzumovali, a žili jsme spolu v uzavřeném prostoru, bylo pro mě zcela normální, že se ukázal hašiš, protože jsem dýchal vzduch. Rozhodnutí o mém dočasném propuštění odložili, protože byly Vánoce a soudce odjížděl na čtrnáct dní pryč.

Vánoční svátky, ale ona mě předběhla a dala mi

Po téměř dvou a půl měsících to byla dlouhá doba trápení, protože jsem se chtěl dostat z protože...

Pracoval jsem tam mnoho let, deset let. Ale překonala jsem to a vydržela jsem dobře až do dne, kdy jsem opustila prekarizovaný trh práce, dostala jsem čtyři dny prodlouženého volna na prekarizovaném trhu práce, které jsem úspěšně dokončila. Ale mělo to pro mě být těžší téma, protože jsem se musel chovat ohleduplněji a vyhýbat se problémům, ale hned jak jsem nastoupil, dvou měsících trvání mé dočasné smlouvy, se našel někdo, kdo se mi chtěl postavit do cesty, a to se stalo. Zapletl jsem se do rvačky, ve které se ke mně ten kluk choval trochu ošklivě, ale měl jsem štěstí, že to byl jedinec, jedinec s chlapeckým repertoárem, zavřeli nás do cely, z nařízení vyšetřování, s tím jsme byli vyslechnuti, poslal jsem papír s omluvou, aby mě nezasekl, nebylo potřeba. Nejdřív ho nechtěl poslouchat, protože říkal, že není možný, že to nemohl být vtip, protože mě chtěl praštit nožem. Pak se mu podařilo přijmout chlapcovu verzi a zavolal si mě a já mu řekl stejnou verzi, že to byl trénink, vtip, že to mohlo skončit špatně, on tu verzi, kterou jsem mu řekl, taky moc nebral, jinými slovy, protože byl bitý bachař, měl už za sebou mnoho let služby a jednání s "casdatrolas", jinými slovy, tak se říká těm, kteří už mají za sebou mnoho let ve vězení, mně ani chlapci se nic nestalo, nás vyvedli trestu.

Dál jsem vedl normální život, začal jsem se ještě víc vyhýbat problémům, podařilo se mi úspěšně si vzít další čtyři dny volna, a pak se to stalo znovu, v březnu 2007, zbývalo mi 11 dní, než si mohl vzít další den volna, na začátku dubna jsem podvedl jednoho člověka s drogami, jinými slovy, dal jsem mu písek místo pravého, on se na mě vrhl, nemohl jsem ho udeřit, jinak bych byl sankcionován, už jsem byl varován, prostě jsem se bránil a bylo .

Ale problém nikdy nepřichází sám, nechal jsem to být, to se stalo v důsledku tohoto důvodu, rozvinulo se se nemohlo stát, opět riga, ale tentokrát mi to , chtěli mě odřiznout, a to se stalo. Zavola jsem si do cely jisté individuum, abych získal nějaké informace, protože tomu individuu se nelíbilo, jak , a já jsem přísahal člověku, který mi ty informace poskytl, Nuno Maluco, opravdový bojovník, také měl překerní podmínky jako já, přísahal jsem mu jménem svého synovce, že nic neudělám, že chci jen znát jeho jméno, celý den jsem trval na slibuže neudělám, už jsme byli skoro u zavírací doby cely, zavola jsem si to individuum do cely a zeptal se ho, proč mluví o něčem, co neudělal.

Věděl jsem, že Nuno Maluco by mi v takové situaci nikdy nelhal, byl to jeden z mužů, kterých jsem si vždycky vážil, protože to byl také opravdový bojovník, cítil jsem vztek, že mě zapírá a že zapírá Nuno. Napadl jsem ho a právě tehdy přišel do mé cely dozorce a uviděl muže ležet bez života na podlaze, kvůli ráně, kterou jsem mu zasadil, ale dozorce nic, viděl jen toho padlého muže, nemohl nic říct, aniž by byl svědkem, ale ten chlap byl krysa, to by mi zkomplikovalo situaci, Ale i tak jsem věděl, že mi to neprojde, protože jsem nikdy nikoho nepráskal a oni mě chtěli za všechno potrestat, vedení, šéfové, protože jsem nikdy nemlčel, když si vězni stěžovali. Vždycky mě tak vnímali, propagátora těch kauz nebo forem boje, a tehdy jsem dostal pět dní trestu, odseděl jsem si je na cele, byl to trest, hájil jsem se tím, že jsem tvrdil, že se ten jedinec cítil špatně a upadl a řekl svou verzi, že ho opravdu zbili, a to se stalo v době, kdy se měly hodnotit moje 2/3. A já jsem se bránil tím, že jsem se bránil tím, že jsem se bránil, že se ten jedinec cítil špatně a upadl a řekl svou verzi, že ho opravdu zbili. Měl bych velkou šanci dostat se ven, kdyby se mi nic nestalo, tj. žádný kázeňský trest mezi tím. Tentokrát bych ale opravdu musel při slyšení o svých 2/3 přiznat nevinu, a tak jsem lékaři řekl, že jsem nevinný a že jsem neudělal,

Nebíral jsem to v potaz, cítil jsem se poškozený situací, ale čekal jsem na rozhodnutí a rozhodnutí mi odřízlo možnost vyjít ve 2/3, takže jsem mohl využít pouze nového posouzení, posouzení mých 5/6 trestu, jinými slovy, vyšel bych v 5/6, protože zákon to zvýhodňuje, zvýhodněn v tomto případě, stejně bych se dostal ven v 5/6, ale stálo by mě to další téměř 3 roky ve vězení, místo abych trval na podání odvolání, kterým bych zrušil rozhodnutí soudce, abych mohl mít nový posudek před 5/6, kvůli kterému bych musel strávit nejméně půl roku v klidu. Trest mi byl vyměřen v březnu, v květnu téhož roku jsem byl vyslechnut k podmíněčnému propuštění, rozhodnutí o zkrácení o 2/3 ještě nepadlo, tehdy se mi mohl život ještě více zkomplikovat, cítil jsem úzkost, smutek, ale také jsem věděl, že většina trestu už uplynula. Tehdy se stala situace, tentokrát s bachařem, mohla to být situace, která by mohla proběhnout, nebýt toho, že bachař na mě mluvil hrubě a tvrdě, neuposlechl jsem jeho příkaz, dal jsem mu pěstí do obličeje, byl se mnou sám, ale přišel další bachař, velmi rychle se přidal ke svému kolegovi a přidali se k mému útoku, už jsem ho nebil, také se rychle přestali snažit mě napadat, jen mě požádali, abych šel do čekárny ošetrovny, přišli šéfové

Řekl jsem jim, že se nic nestalo, jen že jsem nedodržel rozkaz, protože protože strážný stále krvácel z úst, věděli, že o agresí jakýmkoli způsobem, od prosté agrese nebo o nešťastnou náhodu, a to jsem jim řekl, že jsem neměl důvod strážného napadnout, dokonce jsem s ním mluvil dobře, také jsem jim řekl, že to byla nehoda, a to jsem vždycky tvrdil.

Nechali mě zavřít a čekali na vyšetřování, zavolali na bezpečnostní oddělení Židovského údolí, zavolali na příjem. Ale já jsem byl připraven pokračovat ve své tezi, že to byla opravdu nehoda, nemohl jsem připustit, že to byl neúmyslný čin, prohrál bych. Takže jsem musel vycházet z toho, že pokud jsem chtěl s touto tezí pokračovat, musel existovat rozpor mezi strážemi. Dozorce Leite byl ten, který byl napaden, ale on také nikdy nenapsal, že jsem ho skutečně napadl, to byl jiný dozorce, který podal hlášení, který tam odvedl chlapce, který byl v ochrance, šel také na ošetřovnu, to je rutina, jak je vězeň v ochrance, musí ho doprovázet dozorcí, já opravdu vím, že viděl, co jsem udělal, protože byl svědkem všeho, takže to byl on, kdo podal hlášení, abych byl potrestán kázeňskou sankcí, která mě také odvedla k soudu.

Ale v den, kdy jsem byl vyslechnut na státním zastupitelství, jsem se dozvěděl, že proti mně bylo zahájeno řízení kvůli údajnému napadení dozorce Leiteho, ale ten člověk, který mě ten den doprovázel, byl dozorce Oliveira, příběh tohoto dozorce se mnou byl přátelství, které jsem navázal uvnitř věznice, byl jsem na kurzu počítačových kancelářských aplikací, měl jsem monitor jménem Lina, nechtěně jsem se do ní zamiloval a tento dozorce Oliveira si ji také oblíbil a nechal se od ní ostříhat. On věděl, že se mi líbí a že se ji líbím já, takže tam začalo to pouto, spřátelil se se mnou, mohl o mně mluvit špatně, aby se s ní dostal, začal se se mnou víc bavit a poslouchal moje výpovědi na státním zastupitelství a zapisoval si všechno, co jsem řekl, já tvrdím, že to byla náhoda, protože by mě nikdy nenapadlo, že mi ten bachař pomůže, si mě, potom skončil v Monsantu, věznici, která byla přebudována z obyčejné věznice na věznici se zvýšenou ostrahou, tam se v květnu 2007 slavnostně otevírala věznice, mezitím jsem šel do Monsanta, protože jsem musel čekat, až se proces rozvine, složitá věznice, která byla udělaná pro teroristy, násilnější trestné činy, zločinecké organizace, jsme pořád sledováni, neustále, protože žijeme v tvrdším režimu, to znamená, že zpočátku jsou vězni v tvrdším režimu.

Všichni měli pouta, aby mohli opustit celu, a měli jen jednu hodinu denně na odpočinek. Ale já jsem tam šel až v květnu 2008 a taky jsem absolvoval ten režim, že jsem byl dlouho zavřený v cele, ale už jsem neměl pouta, měl jsem režim, který nebyl otevřený, ale měli jsme jiné aktivity, měli jsme fotbal, házenou a tělocvik, mohli jsme chodit i do knihovny, ale to bylo všechno proložené, nebylo to všechno v jeden den.

Šel jsem se zodpovídat a znovu jsem obhajoval stejnou tezi, ale když jsem vystoupil z dodávky, abych šel do , viděl jsem, že strážmistra Leiteho, pachatele, doprovází strážmistr Oliveira, a zdaleka jsem si nepředstavoval, že mě čeká milé překvapení, když jsem začal poslouchat výpověď strážmistra Leiteho, slyšel jsem tezi, kterou jsem obhajoval, když jsem byl vyslýchán na státním zastupitelství, a tehdy jsem pocítil, že mi strážmistr Oliveira pomohl. Soud také tvrdil, že nejsou přesvědčeni, že šlo skutečně o nehodu, ale udělali, co museli, a pokud není důkaz o opaku, nikdo nemůže být odsouzen. Byl jsem zproštěn viny a můj právník byl taky výborný, protože jsem čekal na soud ve věznici se zvýšenou ostrahou v Monsantu, dali mi posudek, do propuštění mi zbývaly přesně dva měsíce a převezli mě na JIP v Alcoentru, v té věznici jsem už strávil nějaký čas, měl jsem převoz, který jsem nepotřeboval.

Bylo to po několika požadavcích, které jsem vznesl už ve vězení, je to vězení s otevřeným režimem, kterému se říká vězeňská kolonie, když mi zbývaly dva měsíce, poslali mě tam zpátky, abych vyšel na ulici, odešel jsem.

Opravdu jsem chtěl být ve vězení s otevřeným režimem, protože jsem strávil rok a půl v Monsantu a bez ohledu na to, kolik práce tam děláme, je to velmi uzavřený režim.

Nebylo možné dostat drogy, protože se tam nemohlo dostat žádné jídlo ani nic zvenčí, návštěva měla sklo, které fyzický kontakt, ale vždycky jsem si říkal, že ze všech špatných věcí, které mě potkaly, mi prospělo vzdát se heroinu

*** UZAVŘENÍ ***

PINK FLOYD - MY A ONI

" My a oni

A koneckonců jsme jen obyčejní lidé Já a
ty.

Jen Bůh ví

Není to to, co bychom si vybrali... Napřed
volal zezadu.

A přední řada zemřela

A generál seděl A čáry
na mapě se pohybovaly ze
strany na stranu

Černá a modrá

A kdo ví, který je který a kdo je kdo Nahoru a dolů
A nakonec to jen dokola Neslyšel jsi, že je to
slovní bitva Plakátník volal.

Poslouchej, synu, řekl muž s pistolí, uvnitř je
pro tebe místo.

"Chci říct, že tě nezabijí, takže když jim dáš krátký, ostrý
šok, už to neudělají. Rozumíš? Chci říct, že z toho vyvázl
lehce, protože já bych mu dal nakládačku - trefil jsem ho jen
jednou! Byl to jen rozdíl

názorů, ale opravdu... chci říct, že dobré vychování nic nestojí,
že?"

Dole a venku
Nedá se nic dělat, že je toho hodně S, bez
A kdo by popíral, že právě o to v bojích jde?
Z cesty Je to
rušný den
Mám na mysli věci, které mě
trápí ceně čaje a kousku "
Starý muž zemřel

COPYRIGHT© PINK FLOYD
